



# SALEZIJANSKI VESTNIK

4/1979





Tomišelj – župnijska cerkev

#### SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine

LETO 51 (1979) št. 4 – 24. 12. 1979

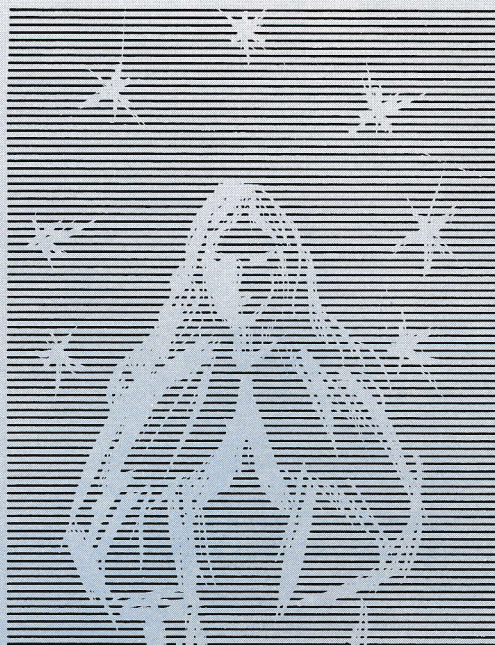
Izdaja Salezijanski inspektorat  
Ljubljana, Rakovniška 6

Odgovarja in ureja  
dr. Stanis Kahne (stk)  
z uredniškim odborom

Oprema: Ivan Kogovšek  
Tisk: Tiskarna Ljudske pravice  
Ljubljana

#### VSEBINA

- 2 Pričakovanje
- 3 Voščilo za božič in novo leto 1980
- 4 Trideset let salezijanskega dela v Tomišlju
- 5 Salezijanska družina v vseslovenskem romanju
- 7 Don Boskov predstavnik pri nas – Van Severen Roger
- 8 Vzgjajmo, kakor don Bosko
- 9 Utrinki s Kodeljevega
- 10 Odkritje temeljnih vrednot – 2 jubileja Fr. Riglerja
- 11 Ubežnik – spomini bivšega gojenca
- 12 Naš misijonski svet:  
Novi misijonar Štefan Burja  
Glas iz Burundija  
Salezijanske misijonarke pišejo
- 14 Salezijanski sotrudnik
- 15 Zaobljube sester na Bledu
- 16 Obisk
- 17 Iz družine molivcev za poklice
- 18 Želimlje – novice  
Odšli so  
Dr. Franc Knific  
V spomin J. Pavla
- 20 Ali ga poznate?



## PRIČAKOVANJE

**Advent!**

Ni adventa brez Marije.

Ne moremo si zamisliti Marije brez njenega adventa.

Marija je namreč veliki advent,  
velika pričakovalka božjega.

Mogoče se je vsakdo izmed nas  
prehitro znebil adventa.

Mogoče se preveč in predolgo  
zaustavljamo na poti, na mostu prehodnosti  
in nimamo več prave moči,  
da bi se vzpenjali na sveto goro življenja.

Praznik Marijinega brezmadežnega spočetja govori,  
da je treba biti čist v srcu,  
če hočemo gledati Boga.

In kdor ne gleda Boga kot veliki cilj svojega bitja  
ne more nikdar dojeti adventa.

Ne more se veseliti rojstva

kdor ne pričakuje **NOVEGA ŽIVLJENJA!**

Ne more sprejeti **NOVOROJENEGA**

kdor je zadovoljen z vsem **STARIM**, kar nosi v sebi.

Ljubitelj teme

navadno ne hrepeni po luči

in nasprotnik resnice

nima rad resnicoljubnih ljudi.

Mesec december

mesec adventa

kriči po brez- madežnosti,

po Luči, po Resnici, po Bogu.

Pričakovanje je velika dejavnost,

ki jo pogostoma zasleplja naša neučakanost.

Vzemimo si čas za pričakovanje.



# VOŠČILO ZA BOŽIČ IN NOVO LETO 1980

Vsem članom salezijanske družine (salezijancem, sestram HMP, don Boskovim prostovoljkam, salezijanskim sotrudnikom, bivšim gojencem), njihovim sorodnikom, vsem don Boskovim prijateljem in bralcem Salezijanskega vestnika voščim milosti polne božične praznike in srečno novo leto 1980!

Sveti Janez Bosko je vrsto let izdajal Koledar, ki je postal priljubljen in pričakovan ne le v Italiji, ampak tudi v Švici, Franciji, Argentini in povsod, kjer so delovali salezijanci in salezijanski sotrudniki. Tako je sam izjavil v uvodnih besedah Koledarja 1880. Imel je navado voščiti bralcem novo leto in jim povedati besedo spodbude in poguma za življenje. Tudi za leto 1880 jim je zaželel srečo in nakazal pot do nje: poslušati in sprejemati nauk matere Cerkve. Takole je zapisal: „Poslušaj, kar ti govori tvoja mati in nauka svojega očeta ne zametuj, pravi knjiga Pregovorov. Hočem reči: poslušaj, kar ti bo tvoja mati Cerkev v prihodnjem letu govorila. To bo zadosti, da boš srečen...“ Nato don Bosko našteje razne oblike, v katerih Cerkev oznanja Kristusa in njegovo odrešeniško skrivnost. To oznanilo vsebuje tako moč, da notranje prenavlja vsakega, ki ga sprejme. Če bi človeška družba sprejela zares nauk Cerkve, bi postala „zdrava, čvrsta, močna in srečna“, zaključil don Bosko svoje voščilo.

## Cerkev danes o človekovi sreči

Cerkev ima svoje najvišje učiteljstvo v osebi papeža. Sedanji papež Janez Pavel II. naravnost s preroškimi naglasom nagovarja današnjega človeka, zmedenega in zmučenega od prizadevanja za zemeljske stvarnosti, naj išče srečo, kjer jo bo zares lahko našel: v Jezusu Kristusu, ki je sam dejal o sebi, da je ‚pot, resnica, življenje, luč, ljubezen, zveličanje‘. Kristus tudi za ljudi naše dobe ‚ne neha biti venomer odprta knjiga o človeku, o njegovem dostojanstvu in o njegovih pravicah‘. Človeku, ki boleče doživlja praznino duha v svetu potrošništva in ga stalno vznemirja njegova usoda, papež z jasno in pogumno besedo ponudi ključ za razumevanje ‚te velike in temeljne resničnosti, kakršna je človek‘: Kristus, človekov Odrešenik. Brez njega ne more razumeti svojega dostojanstva, svojega poklica, svojega zadnjega cilja (prim. govor v Varšavi, 2. jun. 1979). V moči Kristusove velikonočne skrivnosti in Njegovega Duha je človek tudi zmožen hoditi po poti prave sreče, preko in mimo vseh ‚ugank, neznank, krivulj in ovinkov‘. Sposoben je zavreči vse ‚materializme našega časa, iz katerih se porajajo vsa nenasitna poželenja človeškega srca‘ in doseči prihodnjo nesmrtnost (prim. Redemptor hominis, 18). To je čudovita dediščina, ki jo je Cerkev prejele od svojega ustanovnika Kristusa in jo goreče želi posredovati človeku v vseh časih in krajih.

## Naj nam don Bosko sam vošči srečo za leto 1980

Po vsej verjetnosti bi njegovo letošnje voščilo temeljilo na nauku Janeza Pavla II. o človekovem Odrešeniku. Morda bi začel, kot pred sto leti: poslušaj svojo mater Cerkev, če hočeš biti srečen. Morda bi se spomnil na misli, ki jih je v čudovito jasni, globoki in obenem preprosti obliki razvil v devetem dnevu Šmarnic leta 1858 o kristjanovem dostojanstvu. Celó izražanje te temeljne don Boskove kateheze je sodobno in v duhu oznanjevanja Janeza Pavla II. Bržčas bi mu te misli služile za voščilo. Izhajajo iz krsta, pri katerem človek postane deležen novega dostojanstva in zaživi nov odnos do Boga, do ljudi, do sveta, do svoje prihodnosti. Bog je kristjanu oče, ne le stvarnik, Jezus mu je brat. Kot brat pripada Kristusu in njegovemu dostojanstvu. Pravico ima do njegove besede in do zakramentov, pravico ima do nebes, ki jih je Kristus s svojo smrtjo odprl zanj. Cerkev, njegova mati, mora skrbeti zanj, da mu ne bo manjkalo duhovne hrane. Za to vzvišeno dostojanstvo – kristjan, spoznaj svoje dostojanstvo, vzklikne don Bosko z besedami sv. Leona Velikega – je v prvi vrsti osebno odgovoren. Iz osveščenega življenja božjega otroštva in bratstva v Kristusu nujno sledi dejavna ljubezen do bratov in sester (prim. G. Bosco, Opere edite, X. 354–356).

## Brez Jezusove matere ni Božiča

Vsakoletni praznik Brezmadežne v adventnem času nam prikljče v spomin Božič. Bog sam je hotel, da človek ne more biti deležen božične skrivnosti brez Marije, ne more biti božji otrok brez materinskega posega Jezusove matere. Adventni čas nas spomni na pravico, ki jo imamo kot kristjani, da se zatekamo k Mariji, Pomočnici kristjanov, v najrazličnejših težavah in stiskah, še posebno, ko je ogroženo kristjanovo dostojanstvo v nas. Naj se zopet zatečem k don Bosku, ki je na koncu omenjene šmarnične kateheze povabil navzoče, naj znajo uporabiti svojo pravico do Marijine pomoči in svojo duhovno mater takole prosijo:

Sveta Marija, mati mojega Odrešenika, ti si najsvetlejši okras krščanstva, najvzvišenejša in najmogočnejša med ustvarjenimi bitji. Zato se obračam k tebi, preblaga Devica, v trdnem prepričanju, da bom znova deležen božje milosti in pravice do nebes, da bom znova zaživel svoje izgubljeno dostojanstvo, če boš ti zame posredovala. Pomočnica kristjanov, prosi za nas.

Dragi bratje in sestre, radujmo se tolike resnice. Naj Kristusova luč zažari močno in toplo v naših srcih v božičnih praznikih in ostane živa skozi vse leto 1980.

Rudi Borštnik  
inspektor



# 30 LET SALEZIJANSKEGA DELA V TOMIŠLJU

Na praznik Vseh svetnikov l. 1949, torej ravno pred 30 leti, se je iz Ljubljane pripeljal v 12 km oddaljeni Tomišelj takratni ravnatelj salezijanskih bogoslovcev gospod Avguštin Jakob. Tomišljani so že več mesecev zaman pričakovali, da bi jih zvonovi povabili k božji službi. Župnija je bila brez duhovnika, zato je cerkev Rožnovenske matere božje samevala zaprta. Mnogo dobrih vernikov je to žalostno čutilo.

Mladega duhovnika je molče pričakala velika skupina vernikov in se skupaj z njim napotila v cerkev, potem pa še na pokopališče. Po končani pobožnosti so ga ljudje vprašujoče gledali. Ali bo še prišel? Nihče si ni upal začeti pogovora, niti ga povabiti v hišo. Strah, ki ga je pustila v srcih komaj minula vojna je bil še močan. Le 9 letna deklica se je opogumila, stekla k njemu in mu v znamenje dobrodošlice stisnila v roke lepo dišeče jabolko. Ta majhna pozornost pa je izražala vabilo vseh zbranih, ki so ga čutili v srcu: Še pridite med nas, da naša cerkev ne bo zopet samevala in zvonovi molčali.

In naslednjo nedeljo je zopet prišel. Na prošnjo škofa Vovka se je odslej teden za tednom s kolešom podal na „vikend“ v Tomišelj. Življenje v župniji se je zganilo. Začetne zadrege so kmalu minile. Ne samo otroci, tudi odrasli, kar vsa župnija je oživela in zavzeto sodelovala pri obnovi župnijskega ognjišča.

Težav ni bilo malo, pa tudi veselja ne. Vojna je pustila žalostne sledove. Cerkev je bila potrebna obnove, župnišče v ruševinah. Novi župnik ni imel stanovanja, ne prostora, kjer bi lahko poučeval verouk. Toda našel je zveste vernike in med njimi veliko navdušenih in požrtvovalnih sodelavcev. S pomočjo vse župnije in udarniških del bogoslovcev, ki so svojemu ravnatelju radi priskočili na pomoč, je zraslo majhno župnišče, prijeten župnijski dom. Duhovnik se bo lahko zopet naselil v župniji.

Ko je bil g. Jakob l. 1954 imenovan za inšpektorja, je za Tomišelj



izbral g. Staneta Okorna. Z garaško zavzetostjo je nadaljeval začeto delo. Končal je gradnjo župnišča in se lotil temeljite obnove cerkve. S pomočjo faranov je bila cerkev znotraj in zunaj obnovljena, očistili so stare freske in jim dali svežo podobo, zgradili nova zvonika, in še in še. Po 7 letih bogatega dela je prof. Okorna zamenjal Štefan Kouter, za njim pa so se zvrstili še Štefan Žerdin, Jože Čampa, Ciril Lazar, Anton Košir, Jože Simčič in Ignacij Kustec. Vsakega so farani vzljubili in za vsakim jim je bilo težko. Vsi so si po najboljših močeh prizadevali, da bi župnija ostala živa skupnost vere in ljubezni in bi župnijska cerkev postajala vedno bolj prikupen dom za vso župnijo. Z velikimi žrtvami so uredili stopnišče z ograjo, da je pristop k cerkvi lepši in lažji,

železne zvonove so zamenjali z bronastimi in doživeli slavje posvetitve cerkve in zvonov, uredili ogrevanje in prenovili električno napeljavo. Vse materialno delo pa je bilo le opora in zunanje znamenje prizadevanja za oblikovanje živega svetišča župnijske skupnosti, ki je med stenami zidanega svetišča našla svoj prostor za evharistično srečanje in zaupno molitev Tolažnici Rožnovenski. Marija je bila v vseh teh desetletjih duhovnikom prva sodelavka in pomočnica. Po don Boskovem zgledu so njegovi sinovi tudi v tomišeljski župniji vse prizadevanje posvetili njenemu varstvu.

7. oktobra letos se je ob slavi 75-letnice ustanovitve župnijskega središča in 30-letnice prihoda salezijancev, župnijska skupnost ozrla na prehojeno pot. Slavje



je bilo prisrčno in domače, saj so bili med nami skoraj vsi nekdanji dušni pastirji in duhovnik domačin p. Pavlič iz Stične.

Govornik, prvi salezijanski župnik, g. Jakob Avguštin, je z izbranimi besedami orisal zgodovino tomišelske cerkve in župnije. Pomorali smo v davna stoletja, v čas, ko so vaščani pod Krimom, neke v začetku 16. stoletja zgradili prvo cerkvico in jo posvetili svoji nebeški Materi. V njej so iskali za svoje težko tlačansko življenje tolažbo in moč upanja, da bo nekoč drugače. Po prizadevanju izanskega župnika Mihaela Omerze, ki je sam doživel čudežno Marijino pomoč, so do l. 1724 zgradili sedanjo cerkev in jo posvetili Rožnovenski Kraljici. Odslej so še bolj čutili, da imajo v svoji sredi Mater, ki skupaj z njimi prosi božjo dobroto, moči in tolažbe. Tomišelska Marijina cerkev je kmalu zaslovela kot kraj, kjer Marija v obilju deli milosti

vsem, ki se k njej z zaupanjem zatekajo. Na pobočje Krima so začeli prihajati romarji, iz nekaterih župnij kar združeni v molitvene procesije. Tisoči so se pričali, da Marija nikogar ne zapusti, kdor se z zaupanjem obrne na njeno materinsko srce. Najbolj so to čutili domači verniki, zato so si prizadevali, da bi njihova cerkev postala župnijsko središče. Pred 75 leti se jim je ta želja tudi izpolnila. Na prvo adventno nedeljo leta 1904 je škof Jeglič slovesno razglasil ustanovitev tomišelske župnije in za prvega župnika umestil dotedanjega duhovnega pomočnika Franca Kniflica.

Življenje mlade župnije ni teklo brez preizkušenj. Vihar dveh svetovnih vojn ni pustil za seboj samo opustošenih domov in sveže grobove. Še hujše posledice so ostale v srcih, saj je pri marsikom otemnela ljubezen in zaupanje v božjo bližino in Marijino varstvo. Kljub temu

je vedno znova zmagala Marija in na vsaki strani zgodovine tomišelske župnije je zmagala vera in zvesto zaupanje v Očetovo ljubezen.

V obnovljeni domovini je tudi tomišelskemu župljanu na voljo večji kos kruha. Zal pa v tej borbi za udobno življenje marsikomu zmanjkuje časa in smisla za duhovne vrednote. Cerkev postaja prevelika. Vendar žareče otroške oči, žejne resnice in dobrote, obluba nove maše in Marijino varstvo zagotavlja, da bodo tomišelski župljani tudi v tej največji preizkušnji ohranili iskro vere ob kateri si bodo lahko tudi zanamci prižgali upanje v resničnost ljubezni, ki je močnejša kot smrt. Slavje ob 75-letnici župnije je zato izzvenelo v oblubo zvestobe vsakdanji molitvi, nedeljski maši in ljubezni do Marije.

A. K.

## SALEZIJANSKA DRUŽINA V VSESLOVENSKEM ROMANJU

V zadnji številki Salezijanskega vestnika smo videli fotografijo: naš slovenski salezijanski inšpektor Rudi Borštnik pozdravlja papeža Janeza Pavla II. Sliki je sledilo vabilo za romanje in Rim. In utrgal se je plaz navdušenja: „Razveselil sem se, ko so mi rekli . . .“ Tako je med veliko kolono slovenskih avtobusov poromalo tudi pet avtobusov don Boskovihi prijateljev: staršev salezijancev, sotrudnikov, bivših gojencev in dobrotnikov.

### Dolg dan in kratek čas

Kar precej časa je bilo potrebno, da smo se pred svetiščem sv. Terezije na Kodeljevem dokončno usedli vsak v svoj avtobus in vsak na svoje mesto . . .

So še zgodnje ure 15. oktobra, praznika sv. Terezije Velike, cerkvene učiteljice. Na dolgo pot je treba iti pripravljen. Mnogi gredo tokrat na to pot prvič; nekaj treme se meša z velikim pričakovanjem, prvi jutranji strah in negotovost kopnita pred gotovostjo, da gremo na pot. In že pomahamo v pozdrav Ljubljani . . . Pozdravljamo se in

predstavljamo. Molitev za srečno pot je v naše notranjosti vnesla gotovost, družinskost. Odslej smo eno . . . Oblaki in padajoči dež kakor da kliče po tistem, čemur smo namenili prvi dan: SPOKORNOSTI, OČIŠČEVANJU . . .

Ko drvimo mimo Benetk držimo v rokah molek, znamenje zvestobe in neprekinjene ljubezni. Marija reče DA božjemu življenju v človeški stvarnosti, prinese skrivnost odrešenja svoji sorodnici, v temni noči človeške nemoči ga na betlehemske poljanah izroči vsem ljudem dobre volje, ga daruje v templju in išče, ko se zgubi. Premišljujemo te skrivnosti in si izprašujemo vest. Marija nas pač najboljšje uči, kakšne odnose naj bi imeli do Boga in bližnjega.

V Padovi se ustavimo tam, kjer je bil „jetnik“ zakramenta sprave bl. Leopold Mandić. Romarji vzamejo resno to povabilo svetnika. Med spovedovanjem prihajajo nenehno novi romarji. Mašna daritev je preprosta in slovesna hkrati: polna cerkev romarjev spričuje, da se dogaja nekaj posebnega, da smo na poti v večno mesto, da smo

očiščeni, da moremo z veseljem naprej.

Po ogledu veličastne bazilike sv. Antona Padovanskega hitimo po „hrbtenici“ Italije skozi njen „vrt“ proti večnemu mestu. Ure tečejo, v naših srcih pa raste razpoloženje mladega turinskega duhovnika Janeza Boska, ki je pripravljen za Cerkev pretrpeti tudi največje napore. Spoznavamo njegovo življenjsko pot, njegovo delo, njegovo posebno delo in poslanstvo v Cerkvi, odkrivamo mesto salezijancev sredi drugih redovnikov. Vmes ne manjka petja, osrečujočega razpoloženja, medsebojnega spoznavanja . . .

Pred vrati Rima opravimo za sklep dneva spokornosti križev pot. To je premišljevanje, ki sega do srca, do vira naših vsakdanjih dejanj, do jedra naših misli. Kristusov križev pot je namreč pot vsakega izmed nas. To je pot k resnici, pot k poveličanju. Samo kdor to razume bo znal enkrat za vselej odkrivati tudi svoje dostojanstvo.

Bil je dobrodošel ta križev pot. Lažje smo ob prihodu v mesto





prestali več začetnih težav in hitro – bilo je že pozno – zasпали.

### Zvestoba Kristusu

Drugo jutro nas je čakalo sonce. Rim je bil umit, svetel, topel. Kakorkoli že je, nam je bilo lahko misliti, da spokornost vedno vodi k svetlobi in soncu.

V dopoldanskih urah smo se romarji petih avtobusov zbrali na trgu sv. Petra. Na poti do trga naredimo veliko znamenje križa: dan smo namenili ZVESTOBI KRISTUSU. O tem posebej razmišljamo, za to posebej molimo pri maši v kapeli svetega Rešnjega telesa v baziliki sv. Petra. V kapeli doni navdušena slovenska pesem, prošnje prodirajo skozi umetniške stropce: Kristus, daj da bi bili zvesti tvoji ljubezni na križu, v evharistiji... daj, da bi ti bili zvesti bližnjem, zlasti v mladih... Kristus, pomagaj nam, da ne utonemo v morju vsakdanje povprečnosti...

Po končani maši gremo pojoč v procesiji k oltarju nad grobom sv. Petra. Tukaj dobiva zvestoba do Kristusa povsem konkretne vidike... Gre za življenje... Tu ni več preračunavanja. Vse to izrazimo z IZPOVEDJO VERE. Nato smo se še posebej združili s svetim očetom, ki prav tega dne obhaja prvo obletnico svoje izvolitve. V duhu z njim zmojimo veliko molitev vesoljnega bratstva – OČE NAŠ. Nato se razkropimo: ogled bazilike, ogled in poklon ob grobovih pokojnih papežev.

Popoldne nas romarska pot vodi na nove kraje zvestobe: katakombe. Tu ni treba kaj dosti debatirati. Tu doživljaš življenje v vsej svetlobi bivanja. Še kratek skok v Slovenik, ogled lateranske bazilike v nočni svetlobi in dan gre v zaton.

Na teh romarskih poteh pa toliko misli na našega prijatelja Janeza Boska: vsa njegova vzgoja je usmerjena na Kristusa. Vera je temelj njegove duhovnosti, evharistija je vsakdanja hrana njegovih mladih fantov.

### Zvestoba Cerkvi

Odprl se je nov dan romarske poti. Izpisali smo ga z velikim neizbrisnim geslom: ZVESTOBA CERKVI. Ko zjutraj upiramo oči v nov dan, prosimo prav tega. Ko obiskujemo nepregledne in neprečelnjive vaticanske muzeje občudujemo rodovitnost te naše matere Cerkve. Ko se popoldne zbiramo v veličastni don Boskovi baziliki, prosimo, da bi znali odkrivati in živeti svoje posebno poslanstvo v Cerkvi. Ta bazilika nas je še posebej osvojila, čas se je kar nekam ustavil... Prepustili smo se, da nam je spregovoril don Bosko, ki je rasel iz Cerkve v Cerkvi za Cerkev.

Ko smo se vozili po dolgih ulicah rimskega mesta smo razmišljali o tej naši posebni vlogi v Cerkvi: o don Bosku, ki vzgaja z razumnostjo in ljubeznivostjo, o don Bosku, ki je svetnik velikonočne skrivnosti: zmage nad grehom, veselja, prazničnosti, upanja, nezaustavljivosti, družinskosti.

## Dan našega apostolata

In prihitev je že četrtek! V našem romarskem koledarju je to poseben dan: dan srečanja s tako priljubljenim papežem, s prvim slovanskim papežem, s sončnim papežem. Ta dan razmišljamo o našem poslanstvu. Za sveto daritev smo se zbrali v baziliki Srca Jezusovega, kjer je bilo don Bosku dano, da „je vse razumel“. Vse je mogel dojeti, saj je vse svoje moči vložil v to, da izpolni željo papeža, proti koncu svojega življenja pa, da postavi tudi to svetišče. Govorica znamenj je bila jasna: praznik sv. Luka evangelista, bazilika Srca Jezusovega, ki jo je zgradil don Bosko na papeževo željo in mi sami se istega dne srečujemo s papežem, ki nam je namenil „goreč poziv“, da zaživimo krstno milost. Srce, ki je potopljeno v svet vere, je imelo ta dan kaj premišljevat, kaj moliti, kaj okušati... Bil je to dan velikega IZZIVA za vse (prepričan sem da tudi dan velikodušnih obljub).

Na poti v Vatikan smo napravili ovinek in si dobro ogledali slavno baziliko Marije Snežne. S. Vida Žabot nam je vse – tako kot prejšnje dneve – natančno razložila. Ni manjkalo ne pesmi ne molitve...

Kmalu nato smo iz avtobusa zagledali baziliko sv. Petra. Razmišljamo o don Boskovem odnosu do papeža. V don Boskovi luči ne gledamo na papeža zasužnji in v krila triumfalističnih misli: sprejemamo ga v veri, kot tistega, kateremu je bila izročena posebna milost predsedovanja v ljubezni in edinosti. Nosimo mu svoj skromen dar: lepo iz slame pleteno vazo v kateri so tolike drobne priče salezijanskega življenja v Sloveniji.

Po obveznih poteh priprav smo se srečali z njim, ki je prišel v našem času kot Kristusov namestnik ne več iz Palestine marveč iz Poljske. Naše srečanje z njim se je spremenilo v buren aplavz, v petje s srcem, v molitev z duhom, v tihoto nepreglednih polj posejanih z dragocenim zrnjem. Ta dan smo postali velika njiva.

Ko smo popoldne romali proti Assisiju smo vse to bogato zrnje v sebi zalivali z molitvijo, pesmijo, radostjo... V molitvi smo zagotavljali rodovitnost razvejani salezijanski družini: salezijancev, hčera MP, sotrudnikov, bivših gojencev, don Boskovi prostovoljk.



# DON BOSKOV PREDSTAVNIK PRI NAS

Obisk našega višjega predstojnika Rogerja Vanseverna

Pravimo našega višjega predstojnika, ki nas povezuje z vrhovnim predstojnikom in prek njega z don Boskom. Njegova služba je biti most v času in kraju. Z njim smo se seznanili že lani ob priliki njegovega kratkega obiska. Letos pa je hotel biti z nami mesec dni in pol. Z vsakim se je hotel pogovoriti. Pripovedovali smo mu o svojem življenju in delu. Tako povsod. Obiskal je prav vsako našo župnijo in dom, vse tja doli do Nikšića in Titograda.

Medtem ko je občudoval našo domovino, spoznaval naše delo, se je tudi čudil obširnosti salezijanske dejavnosti pri nas. Zdelo se mu je, da smo kar preveč raztreseni po širni domovini, zlasti ga je zaskrbelo osamljenost nekaterih sobratov. Vzpodbujal je k večjemu medsebojnemu srečevanju in pogostejši skupnostni molitvi. Vse to, da bi se počutili manj same, bolj bratsko povezane in tako tudi bolj navdušene za poslanstvo, ki nam ga je božja previdnost po don Bosku zaupala v slovenski Cerkvi.

V svojih nagovorih po večernih molitvah in zaključnih konferencah v posameznih skupnostih je bila njegova stalna tema o pomenu don Boskove karizme, božjega daru, ki ga moramo gojiti v sebi, če hočemo izpolniti božji načrt, ki nam ga je zaupala Marija Pomočnica posebno pri vzgoji mladih ljudi v župnijskih občestvih.

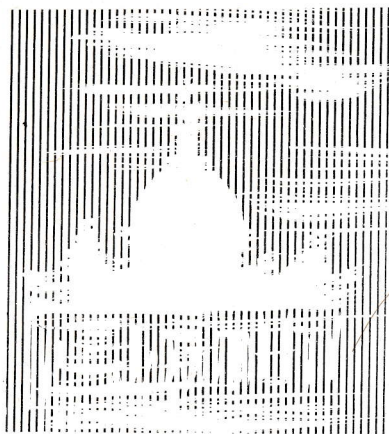


Vedno smo bili veseli njegovega prihoda. Srečanje z njim je bila za vsakega spodbuda in pomirjenje. Njegov lik je razodeval resnično don Boskovo podobo ljubeznivosti in skromnosti, obenem pa globino duha in duhovnega uvida v dušo vsakega in dojemanje stvarnosti vsake naše skupnosti.

Želeli smo se mu zahvaliti s tem, da smo mu pripravili slovesnost njegove srebrne maše na Rakovniku, v družbi z zlatomašnikom Štefanom Vogrinom in redovniškim jubilanom Francem Riglerjem. Tisti popoldan zadnje nedelje v mesecu, 30. septembra, ko je ponavadi duhovno srečanje z našimi sotrudniki in prijatelji, je bil res sončen. Kakor če bi govoril don Bosko, je naš gost predstavil pomen in način poslanstva salezijanskega kristjana v domači družini in v svetu. Podobno je predstavil don Boska in njegovo delo na slavno 60-letnico salezijanskega dela na Kodeljevem v nedeljo 7. oktobra.

Slovo od njega je bilo obenem povabilo k ponovnim obiskom: čutili smo, da nas ima rad.

stk



Mislili smo na toliko in toliko drugega, kar je božja beseda obrodila v brazdah preteklosti. S temi bogatimi biseri v srcu smo lahko zaspali v mirnem in vedrem Assisiju.

## Marija – vodnica in pomočnica

Zbudili smo se kajpada v Assisiju, zraven velikega svetišča Marije Kraljice angelov, ki hrani v svojih prsih porcijunkulsko cerkvice. Mislimo na sv. Frančiška, na njegovo duhovnost, na kraje miru in zbravnosti. V takem vzdušju obhajamo evharistijo. Ogledujemo Frančiškovo mesto in hkrati prosimo Marijo naj nam pomaga vse zrnje ohraniti v srcu, o njih premišlevati, iz njih živeti. Že se pozibavamo prek valujočih lepot umbrijske pokrajine proti Jadranu. Z nami je Marija. Gremo na pot sporočanja vesele novice. Čaka nas slavno romarsko središče – Loreto. Tu se naš notranji svet spremeni v slovesno slovensko molitev: pete litanije Matere božje. Ne more manjkati blagoslov Marije Pomočnice, blagoslov nabožnih predmetov, ogled nazareške hišice.

A pot nas pelje naprej, vedno naprej: skozi Rimini, mimo Ravene, Benetk, Trsta, Sežane v središče naše domovine . . .

V srcih ostajajo nepozabni spomini, velike želje, lepi načrti . . . Potovati, premišlevati, moliti, peti, častiti skupaj, to je treba le doživeti . . .

Don Boskovi prijatelji smo se čutili srečni, obogateni. Ostane le velika želja in dolg: nadaljevati poglobljanje in združevati moči. In še en velik dolg: hvaležnost vsem, ki so zares romali in ostali romarji . . . Držimo skupaj! Hvala.

H. S.





# VZGAJAJMO KAKOR DON BOSKO:

## TEGA SI MI NE MOREMO PRIVOŠČITI

V prijetni družbi smo sedeli na vrtu visokega uslužbenca pri dobro vpeljani tovarni. Med nami so bili otroci, ki so končali osnovno šolo in hodili bodisi v gimnazijo bodisi v tehnične šole. Zelo ljubeznivo nam je stregla hišna gospodinja, uslužbenka pri uradu za zunanjo trgovino. Iz vsega kar smo videli v stanovanju in na vrtu smo lahko skleпали, da sta gospodar in gospodinja imela petštevlične mesečne plače. Pogovor nas je zanesel na avtomobile. Domači sin je pravkar naredil vozniški izpit. V prepričanju, da bom postavil pametno vprašanje sem rekel: „Potem ti bo pa očka kmalu kupil avto!“ Toda fant me je začudeno pogledal in odvrnil: „Tega si mi ne moremo privoščiti!“

Da bi oče umilil moj neuspeli poseg je dodal: „Ne gre za tistih par starih milijonov. No, to bi še spravili skupaj. Toda vprašati se moramo, ali je to umestno. Gre za to, ali je avto za našega fanta potreben. Mislim, da je mnogo bolje, da se vozi s kolesom“.

Zdi se mi, da je trditev „tega si mi ne moremo privoščiti“ bolj izjema kot pravilo. Lahko bi celo rekli, da večina ljudi misli prav nasprotno: „Tega sicer ne moremo plačati. Toda zakaj bi se temu odrekli, ko vsi tako delajo. Zakaj so pa krediti?“

Z drugimi besedami lahko isto misel izrazimo s stavkom: „Živeti preko svojih možnosti“, ali tudi „živeti na račun drugih, bo že nekdo plačal“.

Mogoče je tako gledanje na življenje posledica socializacije ali vedno večjega vpliva družbe na človeka. Človek postaja vedno manj samostojen in vedno bolj odvisen od družbe. Družba vpliva nanj, mu postavlja svoja merila in ga sili, da se prilagaja temu kar

„vsí“ mislijo. To kar „vsí“ mislijo, pa nam pove televizija, radio in časopisje.

S tem da smo vedno bolj odvisni od družbe in drugih smo vedno manj samostojni in osebe. Saj prihaja beseda „oseba“ od „iz sebe“, ali „po svoji lastni odločitvi“.

V naši krščanski vzgoji moramo izhajati iz izhodišča, da je osebno delo in s tem pravično povezan zaslužek, osnova našega življenja. Človek mora znati živeti v mejah svojih možnosti. Človek se mora zavedati svojih možnosti in meja. Kakor hitro kdo prekorači svoje možnosti in stopi preko svojih meja, stopi na življenjski prostor drugega in izsiljuje od njega nekaj, kar mu ne pripada.

Tesna povezanost medsebojnega življenja, kjer vsak ve „kaj delajo in jedo sosedovi“ nas dela medsebojno odvisne. Nikakor nočemo biti manj kot drugi. To čutijo predvsem družine, ki imajo doraščajoče otroke. Ti kar naprej ponavljajo: „Sosedovi imajo to in to. Mi pa si tega ne moremo privoščiti“.

Kako pomembno je, da imajo starši pogum in jasno izrečejo: „Res je. Mi si tega ne moremo privoščiti!“

K temu nas sili pravičnost. Pravičnost da vsakemu kar mu gre, pravičnost terja, da se vsak zadovolji s tistim, kar mu gre. Naš oče ima na osnovi svojih kvalifikacij in na osnovi svojih sposobnosti tako in tako plačo. Oče je toliko pošten, da prizna svoj položaj kot odgovarjajoč svojemu delu. Zato ima tudi tako plačo. Ta plača ureja življenje cele družine. S takim položajem se je treba sprijazniti. Pa ne tako, da bi drugim odrekli pravico do boljšega življenja in tudi ne tako, kot da je naš položaj krivičen. Neprestano negotovanje zaradi položaja v službi in plače vodi k nezadovoljnosti celo družino in vzgaja nergače.

Poštenost nas prav tako vodi k

pravilnemu ravnanju. Pravilno ravnanje pa je v tem, da se človek obnaša na določen način iz svojega lastnega notranjega prepričanja ne glede na zunanje okoliščine. V našem primeru je priznanje „tega si ne moremo privoščiti“ izraz poštenosti, iz prepričanja, da bi bila želja po boljšem življenju v danih okoliščinah neupravičena.

Priznanje „tega si ne moremo privoščiti“ nas osvobaja. Ni ga večjega reveža kot je človek, ki kar naprej hlasta za tem, česar nima in pri tem vse druge dolži, da so krivi, da mu manjka to in ono. Revščina je v tem, da zaželenih predmetov zares nima in mu je zato, ker jih nima, težko. Človek, ki pogleda resnici v oči in oceni svoje finančne možnosti ter reče „tega si ne moremo privoščiti“ je svoboden, ker ga ne vežejo in omejujejo vezi neutemeljenih in neuresničljivih želja.

Priznanje „tega si ne moremo privoščiti“ daje človeku dostojanstvo. Dostojanstvo je v tem, da samega sebe pravilno ocenjujem, pa tudi družino, ženo in otroke, ter sorazmerno s tem, kolikor sem sposoben in vreden tudi živim. Dostojanstven človek se ne sramuje niti sebe niti svojega položaja niti oseb, ki živijo z njim skupaj. Položaj v katerem se nahaja je posledica življenjskih sposobnosti in pridnosti pri delu. Tudi priznanje, nisem bolj talentiran in sposoben za življenje kot dejansko sem, je znamenje velikega človeškega dostojanstva.

„Tega si ne moremo privoščiti“ ni samo ugotovitev temveč naj bi bila posledica resnega razgovora z našimi otroki. Otroci naj vidijo, da je vsak človek svoje sreče kovač. Občutijo naj, da si mora vsak sam priboriti svoje mesto z delom, poštenjem in pravičnostjo. Kako koristen je tak pouk, če otroci vidijo vsa taka razmišljanja potrjena v življenju svojih staršev.

Valter Dermota



# UTRINKI S KODELJEVEGA

Na rožnovensko nedeljo, 7. oktobra, ko je na Kodeljevem v Ljubljani vedno tudi zunanje praznovanje godu sv. Terezije, smo letos proslavili 60 letnico prihoda salezijancev v to mestno četrt. To je bilo 21. novembra 1919. Ne bomo poročali o jubilejnih slovesnostih. Tokrat objavljamo odmev spominov, ki jih je praznovanje zbudilo med bivšimi gojenci Mladinskega doma. Glas o tem je prestopil celo meje naše ožje domovine.

Bil sem še čisto majhen. Dobro pa se še spominjam, da so me doma strašili: „Če ne boš priden, te bomo dali pa na Rakovnik!“ Pojma nisem imel, kaj je to Rakovnik, pa sem se ga vseeno zelo bal.

Neko nedeljsko popoldne sva šla s staro mamo na sprehod. Šele tam sem izvedel, da sva bila na Rakovniku. — Torej tako izgleda „strašni“ Rakovnik! Meni pa sta bila ta „strah in groza“ neizmerno všeč.

Na dvorišču pred cerkvijo je bilo izredno živahno. Otroci so se igrali in kričali. Med njimi so tekali tudi gospodje in ti niso prav nič manj urni kot otroci, čeprav so se jim črni talarji zapletali okrog nog. Prav tako so se igrali in vpili kot otroci. Šli so se „črnega moža“. Malo nižje so brcali žogo, nekje v kotu pa je bil krogotek, s katerim bi se tudi jaz neizrečeno rad malo popeljal. Tako se mi je vse dopadlo, da bi najraje ostal tam. Doma sem ves navdušen pripovedoval, kako je na Rakovniku imenitno... Od tistega dne me niso z njim nič več plašili. To je bilo torej moje prvo srečanje s salezijanci, pa čeprav takrat sploh nisem vedel, da se tistim črnim gospodom v talarjih tako pravi. To sem zvedel šele mnogo kasneje.

Drugič sem se srečal s salezijanci, ko sem bil v gimnaziji. V stolni dijaški kongregaciji smo včasih zaigrali kako igrico. Nekoč smo potrebovali viteške obleke. Vodja kongregacije nas je napotil k ravnatelju na Rakovnik. Spet Rakovnik! Spet neka tiha bojazen. K ravnatelju... To je ja velik gospod...

Šla sva dva. Drug drugemu za korajžo. Pred ravnateljevo pisarno sva mencala in se pripravljala, kako

bova vstopila, kako ga bova nagovorila, izbirala sva najprimernejše besede, potem pa kar na hitro potrkala. Čim sva vstopila, je ves strah izginil. G. Volčič nas je ljubeznivo sprejel in se pogovarjal z nama kot da se poznamo že zelo dolgo. Poklical je g. Lambizarja. To je bila druga poosebljena dobrota. Ta nama je nametal viteških in paževskih oblek, pa kap in nojevih peres kolikor sva hotela. Nič nismo šteli, nič zapisovali, vse je šlo na zaupanje.

Potem sva prihajala s prijateljem še večkrat na Rakovnik. Včasih „službeno“, včasih pa „kar tako“. Spoznala sva še druge gospode. Z vsemi se je dalo prav prijetno in prijateljsko kramljati.

Eden teh mladih duhovnikov je bil kmalu za tem prestavljen z Rakovnika v Mladinski dom na Kodeljevo. Obiskal sem ga tudi tam, kjer sem spoznal, koliko raznovrstnih možnosti udejstvovanja so imeli otroci in mladi fantje v Mladinskem domu. Tu je bilo kaj izbirati: nogomet, odbojka, ping-pong, lahka atletika, balinanje, skavti, potem pa še dramatika, tamburaši, šah, petje, in gotovo sem še kaj pozabil. Ta vsestranska razgibanost me je pritegnila. Prihajal sem vedno pogosteje gledat, kaj se tam dogaja, dokler me končno ni zagrabilo in sem začel zahajati v Mladinski dom vsak dan.



To, da smo takrat stanovali v centru mesta (stara Ljubljana) me je vedno manj motilo. Pot na Kodeljevo je postajala vsak dan krajša. Šolske obveznosti sem takoj po kosilu kar mimogrede opravil. Kako je to izgledalo, si lahko vsak sam misli. Moja glavna skrb je bila: čim prej na Kodeljevo, saj nas je čakalo tam toliko „dela“. Če bi imel takrat dan eno dopoldne in vsaj po dva popoldneva...

Doma me niso več plašili z Rakovnikom. Sedaj so imeli druge skrbi: kako bi me zvečer čim prej dobili domov. Oče je večkrat zapretel, da bo že šel k ravnatelju in mu naročil, da me mora spoditi domov. Saj ni vedel, koliko preglavic so imeli ravnatelj in asistenti, da bi nas zvečer zlepa spravili iz Mladinskega doma. Vedno smo morali „samo še malo“ ostati. Treba je bilo dokončati napeto šahovsko partijo... Pa samo še povratno ping-pong tekmo, pa še in še stvari...

Smatral sem, da je nujno treba skrajšati pot do doma. Ker ni bilo izgleda, da bi Mladinski dom predstavili v mesto, sem pač začel doma nagovarjati očeta, da bi se preselili na Kodeljevo. Uspelo mi je. In to je bilo moje tretje srečanje s salezijanci. Tokrat pa zares. Niso se me mogli več znebiti in tudi jaz ne njih.

Mnogo nas je bilo, ki smo bili v Mladinskem domu „kuhani in pe-



čeni". Šele danes, ko gledam malo bolj zrelo nazaj, vidim, koliko smo odnesli za življenje. Čeprav takrat nisem spadal med tako imenovano "ogroženo mladino", vseeno nisem povsem gotov, da bi me preobilo prostega časa morda le ne zaneslo kam na stranpotje. Nikoli nismo imeli prostega časa, vedno smo bili prezaposleni.

Najprej smo videli v Mladinskem domu le našo zabavo za prosti čas. Nismo kaj dosti razmišljali o tem, da vse to, kar smo imeli tam na razpolago, končno tudi nekaj stane. Žoge, nikdar dovolj žog, pa dresi, nogometni čevlji, drugi športni pripomočki, glasbeni instrumenti, družabne igre, časopisi za čitalnico, knjige za knjižnico, vedno toplo zakurjene sobe, pa elektrika — saj tega ni konca! — Pomislite samo, koliko stanja je za Vse svete pojedla

vojska nekaj sto gojencev! Pa Miklavž: do zadnjega koticčka polna kinodvorana. Vsi pa smo dobili „škrcilje“. Ni zmanjkalo za nikogar. Takrat nismo nič šteli koliko pomaranč, jabolk, rožičev, piškotov, bonbonov je bilo potrebnih. Potem pa božičnica: Spet polna dvorana in spet paket za vsakogar. Po potrebi vsakomur nekaj: obutev, perilo, obleka, puloverji, rokavice...

Da je pozimi marsikdo prišel v Mladinski dom brez suknje, domov pa odšel v njej, to je vedel le on in g. ravnatelj. Mi nismo „porajali“ na to...

Mene je pa le počasi začelo zanimati vprašanje, od kod vse to? Saj za to je treba vendar denarja, ogromno denarja! Sam nisem našel odgovora, pa sem povprašal enega ali drugega asistenta. Odgovor je bil isti: „Don Bosko in Marija

Pomočnica!“ Še vedno nisem razumel, toda zadovoljil sem se z mislijo, da mora že tako biti.

Od takrat mineva že pol stoletja. Še srečujem vrstnike iz tistih časov. Vsak se spominja Mladinskega doma z besedo tople hvaležnosti. Danes zna ceniti to, da je imel takrat kam iti, kjer je bilo toplo. Nisem ga pa še srečal, ki bi vrgel kamen ali se kako drugače spotikal. Vsak se zaveda, da je samo sprejemal. Ničesar ni bilo treba vračati.

Naj bodo te besede tudi besede zahvale tistim, ki so svoje delo in življenje posvetili nam, nam darovali svoja najbolj plodna leta ter marsikomu pomagali do kruha, ki ga takrat ni bilo tako lahko dobiti. Večina jih počiva že pod rušo. Pa naj bo ta zahvala izročena živim z iskreno željo, da bi Bog blagoslavljal njih delo.

mah

## ODKRITJE TEMELJNIH VREDNOT

Dva jubileja Franca Riglerja

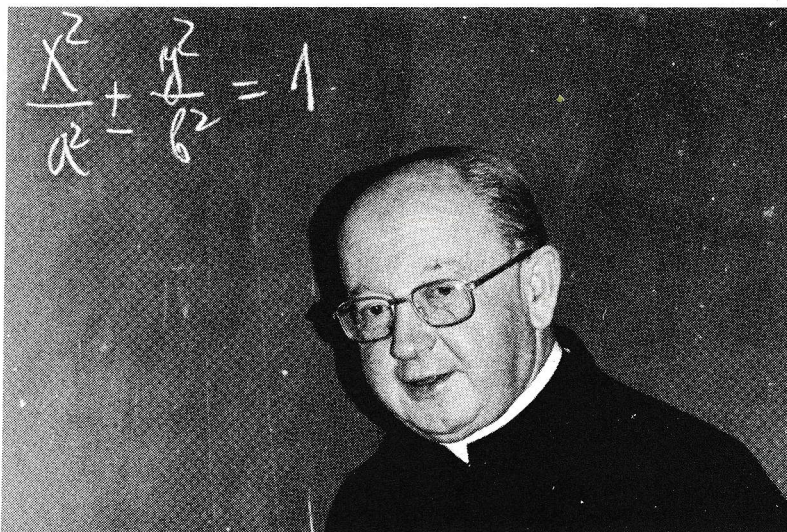
Tokrat se srečujemo s salezijanskim duhovnikom, ki živi in dela kakor ura. To je profesor matematike in fizike, Rigler Franc. V zadnjem času o njem nismo kaj dosti brali, kajti on je eden izmed tistih sobratov duhovnikov, ki dela vestno, natančno, skrito; ki je zadovoljen, da sme izven vsakdanjega hrupa in sveta propagande ali reklam služiti Bogu. Naj se predstavi sam.

1. Gospod, doslej najbrž nismo v povojnem času dosti brali na straneh Salezijanskega vestnika o vas. Se hočete predstaviti?

— Res je. Ni bilo kaj brati. Pa tudi letos ne bi bilo kaj brati, če mi Bog ne bi dal milosti, da sem doživel 50-letnico redovniškega in 40-letnico duhovniškega življenja. Moja rojstna župnija je Sv. Gregor v dekaniji Ribnica. V družini nas je bilo šest otrok: štirje bratje in dve sestre. Zelo zgodaj nas je obiskal Bog, bilo mi je komaj pet let, ko se je mama preselila v večnost. Očeta smo pa izgubili, ko sem bil star trinajst let.

2. Kje sedaj živite in kaj delate?

— Že dvanajsto leto sem v Želimpljem, kjer je zgrajeno semenišče za kandidate za salezijansko



družbo. Predstojniki so me poslali v ta zavod, da bi na naši Verski srednji šoli poučeval matematiko in fiziko. Ob nedeljah pa rad pomagam na raznih župnijah, kjer je to potrebno.

3. Letos se zahvaljujete Bogu za nekatere posebne darove v vašem življenju. Kakšne jubileje obhajate?

— Že zgoraj sem omenil, da je letos minilo petdeset let, odkar sem napravil prve redovne zaobljube, prav tako je minilo 40 let duhovniškega življenja.

4. Kako in kje ste se odločili za duhovništvo in redovništvo, in zakaj prav za redovništvo pod don Boskovo zastavo?

— Več vzrokov bi mogel navesti! Najprej versko življenje v domači družini in tudi župniji. Potem zgled našega župnika Frančiška Krumpestarja, ki je skoraj petdeset let vodil našo župnijo. Da sem postal prav salezijanski duhovnik je nekako vplivalo salezijansko vzdušje, ki je bilo v družini. Saj je bil g. Ivan Perovšek, moj stric, ki je pred nekaj leti umrl v Zagrebu v



starosti 92 let, salezijanski duhovnik, njegova sestra pa redovnica HMP, ki pa je kmalu po prvi svetovni vojni odšla v misijone v Južno Ameriko.

5. Kaj vam v vašem duhovništvu prinaša največ notranje osebnostne sreče?

— Priznati moram, da mi samo poučevanje prinaša obilo zadovoljstva, saj sem vedno med mladimi. Pravo osebnostno srečo pa čutim kot „delivec božjih skrivnosti“. Kolikokrat duhovnik občuti lepoto svojega poklica, ko v zakramentu sprave vrne duši tisti mir, ki ga je dolgo iskala drugje, a ga je le našla tedaj, ko duhovnik izgovori besede odpuščanja! In kolikokrat

se to ponovi pri raznih duhovnih obnovah ali pri misijonih!

6. Zadnjo nedeljo septembra ste se pri shodu sotrudnikov na Rakovniku z nekaterimi drugimi sobraty zahvaljevali Bogu za prejete darove. Kateri sobratje so še bili z vami?

— Bil je najprej g. Štefan Vogrin kot zlatomašnik. O njem je bilo že v Sal. vestniku; srebrnomašnik Vanseveren Roger pokrajinski svetovalec salezijanskega vrhovnega sveta za naše področje, dva sva obhajala 40 let duhovništva, in to: g. Oražem, ki se tega slavja ni mogel udeležiti zaradi duhovne pomoči na Brezjah, — in jaz.

Trije smo istočasno slavili jubileje redovnih zaobljub: zlati jubilej jaz, srebrni jubilej pa g. Janko Novak, sedaj župnik v Želimljem, in g. Rozmarič Anton, župnik na Rakovniku.

Vsi jubilarji so se ob tem slavju na Rakovniku zahvaljevali Bogu in izražali svoje misli.

Naš pokrajinski svetovalec je posebej govoril o poslanstvu salezijanske družbe v današnji Cerkvi in pa kako drugje po svetu salezijanski sotrudniki izvršujejo svoje poslanstvo.

Vsem jubilarjom iskreno čestitam.

H. S.

## UBEŽNIK

Spomini bivšega gojenca

Tedaj sem bil star dobrih osem let. Prvi razred sem odlično dovršil. Toda tudi marsikaj nerodnega naredil. Med šolskim letom smo nekoč Francelj, Janko in jaz poskrbeli za strah svoji učiteljici. Prinesli smo v vrečki vsak po eno krastačo in jo položili pod kateder. Še danes mi je pred očmi njen prebledel obraz in slišim njen krik, ko je zagledala grde živali...

Seveda smo bili še isti dan kaznovani. Naprosila je kateheta, naj nas zapre po končanem pouku v razredu in straži. Krepko nam je izprašal vest. Prav tisti katehet je bil pozneje moj novomašni pridigar, že davno umrli ljubljanski župnik v Trnovem, Janko Cegnar.

Ker se je moja skrbna mati bala, da ne bi doma postal prevelik „lumpacij“, je zaprosila vodstvo salezijanskega zavoda na Rakovniku v Ljubljani, naj bi me sprejeli v „oskrbo“. Drugega razreda mi ni bilo treba obiskovati, preskočil sem kar v tretjega. To mi je bilo kar všeč, mojim staršem pa tudi.

To je bilo v začetku septembra 1912. Prav tedaj je prišel moj oče z Dunaja, kjer je bil na mednarodnem evharističnem kongresu. Še meni se je zdelo imenitno, da je bil tudi moj oče med kongresnimi udeleženci. Toda kar stisnilo me je pri srcu, ko sta se oba starša poslovila in me pustila „tujim“ rokam z naročilom, naj bom pri-

den. Ali sem bil priden? Seveda, na svoj način. Vse me je zanimalo: tedanja rakovniška cerkev Marije Pomočnice, ko še ni imela zvonikov in je bilo v cerkvi vse še zasilno. Zvon je bil obešen na cerkveni steni ob zgornjem dvorišču. Res, skromno je bilo. Zanimal me je rakovniški grad, ki se mi je zdel nekaj imenitnega. Če je kdo zbolel, je bil v grajski bolniški sobi lepo oskrbovan. Celó pri maši je lahko bil, saj gradu brez kapelice si včasih ni bilo mogoče predstavljati. Šolski prostori, učilnice, spalnice in gledališko dvorano, itd. smo imeli v novem poslopju (danes je tovarna Angora). V najzgornjih prostorih pa je bila shramba za perilo in za razne jedilne „dobrete“, ki so jih dobivali od „zunaj“ in so nam jih dajali po pameti vsak dan nekaj, dokler so trajale. Tistega dobrega očetovskega obraza blagega „Andreja“ se še vedno spominjam, ki nas je znal v vrsti nestrpno čakajoče prijazno postreči.

Nekaj posebnega (kar nekam vojaško) se mi je zdelo zjutraj in zvečer v lepih vrstah stopati v cerkev, kjer smo bili v klopeh razporejeni pod čuječim varstvom svojih vzgojiteljev, ki so nas čuvali, da nismo kot hudourniki prestopali bregov... Kadar nam je tedaj prefekt — zdi se mi, da je bil Čeh (Ignac Štuchly, op. ur.) — po don Boskovem načinu vsak večer polagal dobre nauke v srce, se mi je v začetku zdelo nekaj posebnega. Tudi pri igrah na dvorišču ob cerkvi je bilo zanimivo opazovati klerike, včasih tudi znamenitega gospoda Kovačiča, kako so z nami v talarjih skakali in se igrali z nami, čeprav jih je talar krepko oviral in

so bili mnogokrat močno prepoteni... Tudi sprehodi na Golovec so bili prijetni. Dobro sem si zapomnil steze in pota, koder smo hodili. Vsekakor so vzgojitelji skrbeli, da smo skromno hrano radi pojedli in tudi sladko zaspali.

Toda, kaj hočemo, ko je pa prišla tudi huda skušnjava. Večkrat je kdo iz zavoda pobegnil. Tudi mene in mojega bratranca je po prvem zanimanju začel obvladovati dolgčas po domu in zdelo se mi je nespametno, da obiskujem šolo drugod, ko bi jo lahko v domačem kraju, pa še plačevati ne bi bilo treba. Skupaj z bratrancom sva sklenila pobegniti domov. To se je nama tudi posrečilo, toda domači nikakor niso hoteli dati nama potuho. Vrniti sva se morala nazaj v zavod na Rakovnik.

Našla sva vse prebivalce zavoda v gledališču. Skoro neopazno sva se znašla med znanimi obrazi. Prefekt, ki naju je sprejel, se je samo prijazno nasmehnil, češ ubežna ptička sta se vrnila, nič nama ni očital.

Odslej mi ni bilo več dolgčas. Posebno skrbno se je zame zavzel katehet dr. Jože Valjavec. Celó šolsko leto sem bil v zavodu, tudi za božične in velikonočne praznike, ki so nam jih vzgojitelji kar najlepše približali, da smo se počutili kakor doma. Tudi šolo sem vzljudil, tako da sem ob zaključku leta kot odličnjak z diplomó vesel odšel domov. Oče mi jo je dal celo v okvir.

Vzgojna poteza domačih kot vzgojiteljev na Rakovniku je bila tedaj zame rešilna za vse poznejše življenje.

Starovaščan



# NAŠ MISIJONSKI SVET

NOVI MISIJONAR — BURJA ŠTEFAN

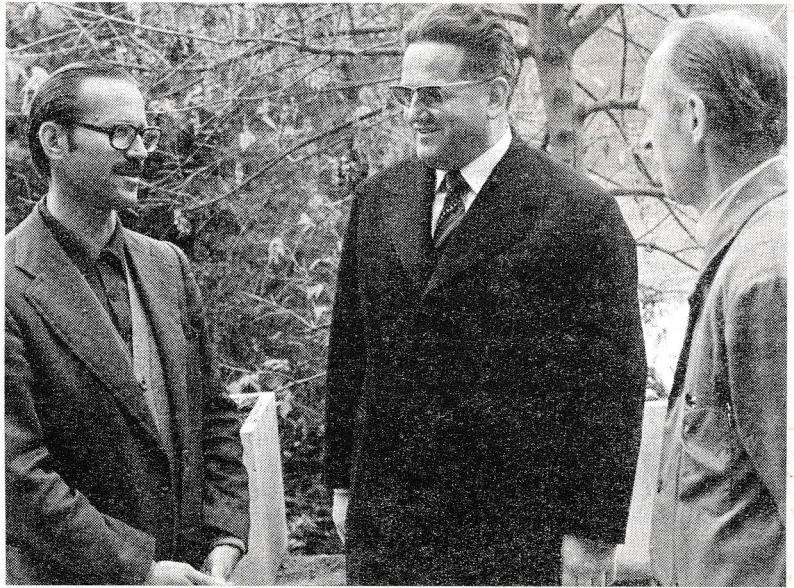
Prišel je k nam na Rakovnik iz Rima meseca oktobra. Tam je opravil tečaj v pripravo na afriški misijon. Še ni vedel, kam bo šel, a je pripravljen iti kamorkoli, samo da je črnska Afrika. Doma je iz Moravč pri Domžalah na Gorenjskem. Po poklicu je učitelj in je bil zadnja leta ravnatelj salezijanske osnovne šole v Cordobi v Argentini.

Kratko ste že bili predstavljeni v Družini, radi bi kaj več vedeli o vas za Salezijanski vestnik.

„Doma sem iz Moravč, kjer sem preživel svojo mladost od 1937 do konca vojne 1945. S starši sem se izselil najprej na Koroško, potem pa v Buenos Aires v Argentini. Na Koroškem sem prišel v stik s salezijanci in tako z don Boskovo karizmo. Zamikalo me je njihovo življenje in delo. Kakor hitro sem prišel v Buenos Aires sem se vključil v salezijansko življenje. Vedno bom hvaležen za ta poklic, ki sta mi ga vzbudila posebno rajni Janko Mernik in Ambrožič Janez, sedaj na Rakovniku. Najprej sem pri salezijancih v Cordobi končal osnovno šolo, potem pa sem že kot salezijanec nadaljeval študije na salezijanski učiteljski šoli. Leta 1961 sem postal učitelj. Nisem čutil poklica za duhovnika, vedno pa sem čutil navdušenje, da živim in delam v don Boskovi družbi kot laik. Poleg učiteljskega poklica, ki sem ga izvrševal ves čas svojega bivanja v Argentini, sem bil tudi katehist v oratoriju, vodja skavtov, vedno v službi evangelija.

Pokoncilsko obdobje je prineslo veliko nemira tudi v naše salezijansko življenje. Prepričan sem, da je milost božja po Mariji Pomočnici mene obvarovala pred vsakim notranjim pretresom. Lahko rečem, da sem od prvega dne pri salezijancih videl pred sabo jasno pot in nisem nikoli dvomil o njej. Kar je odšlo mladih in starejših salezijancev iz družbe v svet, sem prepričan, da niso šli zaradi evangelija in življenja po evangeliju.

Za posebni misijonski poklic sem se odločil sicer šele letos, a to željo sem gojil že dolgo. Letos pa je vrhovni predstojnik Egidij



Vigano pozval sobrate po svetu, naj bi se odzvali klicu Cerkve v Afriki za pomoč. Prosil sem svojega inspektorja v Cordobi, če mi dovoli iti v misijone v Afriko. Z njegovo privolitvijo sem prišel v Rim na tečaj za misijonarje, ki se pripravljajo za Afriko. Ne vem še, v katero deželo me bodo določili. Najprej se je zdelo, da bi šel v Angolo, potem v Zaire ali Senegal. Začel sem se že učiti portugalsko za Angolo, potem francosko za Zaire... Pripravljen sem iti v katerokoli deželo in prijeti za vsako delo, samo da bi lahko naredil kaj dobrega za človeka in mu pomagal pri odkrivanju Kristusa Odrešenika.“

Res je, če se človek pri 40. letih odloči za neznano novo in zapusti urejeno in ustaljeno življenje, mora imeti v sebi močnega evangeljskega duha, ki ga podžiga samo Kristusov Duh.

Pravkar smo dobili njegovo pismo iz Rima. Sporoča nam: „Hvala Bogu, pravkar sem prejel novico, ki sem jo tako težko pričakoval: grem delat v Kenijo skupaj z drugima dvema sobratoma. Grem na tečaj angleškega jezika v Anglijo. Dragi gospod Duh, najlepše se Vam zahvaljujem za vse: rad sem se vračal v vaš zavod, saj so vsi tamošnji salezijanci zelo prijazni. Bog naj vam vse poplača. Lepo pozdravljam Vas in vse druge.“

stk

## GLAS IZ BURUNDIJA

Našemu misijonarju Jožetu Mlinariču se je poleti pridružil še Horvat Gusti. Oba delata skupaj s sobratom Brazilcem na župniji Rukago, blizu mesta Ngozi. Burundi je majhna država, njena značilnost je hribovitost z raztresenimi kočami po njih. V tej deželi misijonari tudi usmiljenka s. Bogdana Kavčič, ki dela med najbolj zapuščenimi rodovi Pigmejcev.

Horvat Gusti se je oglasil iz Rukaga na Martinovo, takole pravi: „Kakor pri vas so bile tudi pri nas menjave služb. V Ngoziju smo imeli salezijanci velik zavod internat s srednjo šolo. Letos smo ga dokončno zapustili in ga predali škofiji, kakor je želela država. Tako smo salezijanci ostali le na župniji Rukago. Druge sobrate je naš inspektor premestil v sosednjo državo Ruando. Tam je potrebno veliko osebja, ker je država vrnila salezijancem tehnično srednjo šolo, ker je ni mogla več upravljati zaradi nezmožnega osebja. Šola je čisto propadla, znova jo bo treba spraviti v delovanje.

Čez teden dni, 19. novembra, grem na tečaj za domači jezik kirundi. Zdaj med tednom že mašujem tudi za ljudi v kirundščini, ob nedeljah pa na neki podružnici, kjer pridigajo katehisti. Upam, da bom po tem tečaju, ki bo trajal štiri mesece, lažje razumel ta jezik



in ga začel po malem govoriti. Med tednom bom na tečaju, v kraju, ki je 20 km oddaljen od Rukaga, ob sobotah in nedeljah pa se bom vračal v svojo skupnost.

Z oktobrom je prenehala suha doba, ki je trajala polne štiri mesece, ko ni bilo niti kapljice dežja. Letos je bila zelo huda, saj je pobrala en pridelek fižola, ki so ga imeli ljudje posejanega na močvirnih predelih. Je že začela pritiskati lakota. Zdaj imamo vsak dan dež, tudi s plohami. Vse je spet zeleno okrog nas kot pomladi. Z dežjem je postalo tudi bolj sveže in je kar prijetno, le domačinom se zdi mrzlo.

Na koncu je Mlinarič Jože napisal svoje pozdrave in pravi: „Zadnje mesece piha precej oster vzhodnjak“. To pa naju z Gustijem ne prizadeva, da bi le bilo v dobro te dežele.“

Zanimivo je, da je pisemski papir in ovojnica „made in China“. stk

## SALEZIJSKE MISIJONARKE PIŠEJO

### S. Terezija Medvešek iz Indije

S. Terezija dela v Bengaliji že 48 let. Po dolgem času se je spet oglasila iz Bandela. V svojem pismu z dne 14. junija piše:

„Končno se spet oglašam, a upam, da mi oprostite, da tako redko. Če bi nas bilo več sester, bi imela kaj več časa za pisanje; delati moramo vsaka za dve ali tri.

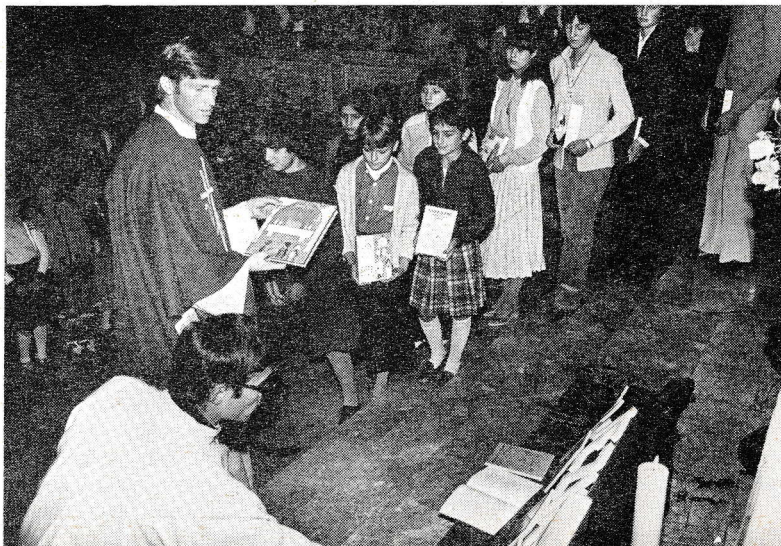
Hvala Bogu, da sem še kar dovolj zdrava, četudi imam že 73 let, 49 let zaobljub in 48 let misijonskega dela. Delo se nam vedno množi, ker število učenk raste: imamo jih 1400. Bilo bi jih še več, a nimamo prostora in sester. Nas je samo osem. Poleg šole imamo tudi notranje gojenke, vedno okrog 70. Ena sestra pa je zaposlena v dispanzerju, ki je brezplačen. Vsak dan jih pride okrog 80, nekateri opešani zaradi pomanjkanja hrane. Ni mogoče popisati, koliko revščine je prav posebno tukaj v Bengaliji. Ob nedeljah imamo katehezo za stare beriče zjutraj, popoldne pa za deklice. Sestra dominikanka jim govori o Bogu, o Mariji, o nebesih. Poslušajo z odprtimi usti in ko so pripravljene, želijo prejeti „potni list“ za nebesa.

Popoldne pa je dvorišče zasedeno z okrog 500 deklicami, ki se igrajo, imajo verouk, potem pa

# KATEHETSKA NEDELJA NA RAKOVNIKU

Zgovorno, nazorno in prepričevalno je bilo „katehetsko bogoslužje“ v cerkvi Marije Pomočnice. V sprevedu k oltarju za darovanje je 16 zastopnikov veroučnih skupin prinašalo razne veroučne pripomočke, verski tisk, sv. pismo. Vse je sprejemal duhovnik katehet Ciril Slapšak. Slovesnim vstopnim akordom orgel so sledile melodije župnijskega ansambla, ki je dajal bogoslužju nadih mladostnega

optimizma: mladina je življenje, posebno če je zasidrana v vstajenskega Kristusa. Pred obhajilom je v cerkvi postalo živahno: drug drugemu so hiteli podajati roke v znamenje bratstva. Ob koncu se je župnijski upravitelj Tone Rožmarič zahvalil v imenu vsega občestva dose-danjemu kaplanu-katehetu Ivanu Florjancu za enoletno pastoralno delo, ga objel in mu zaželel uspešen start v študij glasbe v Rimu. jz



dobijo nekaj za pod zob, kar večji del odnesejo domov za svoje majhne lačne brate in sestre. Od teh je kristjank samo nekaj okrog 60, druge so še poganke. Upamo, da bodo počasi in s potrpežljivostjo tudi druge začutile, da so božji otroci.

Imamo že lepo število domačink, saj tukajšnja vlada ne dovoli vstopa zunanjim misijonarjem. Pred nekaj dnevi smo imele sestanek za redovne poklice. Odzvalo se je 61 odraslih deklet. Trajal je tri dni. Ena od njih se nam je že pridružila. Molimo in upamo, da se jih bo odzvalo lepo število.

Za poklice imamo tako imenovani predaspirantat. V njem so dekleta, ki so končala 10. razred, a ne znajo angleščine, zato se v tem času učijo tega jezika, medtem pa vidijo naše delo in življenje. Če vztrajajo, gredo po enem letu v aspirantatski dom, da nadaljujejo

svojo pripravo na redovni poklic. Potem nadaljujejo študij na višjih šolah.

### S. Veronika Bakan iz Ekvadorja

Čeprav je Ekvador kot druge južnoameriške dežele krščanska dežela, je vendar dušnopastirsko delo čisto misijonsko v mnogih krajih, posebno še v predmestjih. V mestu Cuenca, dela že dolgo let s. Veronika Bakan. Takole je pisala maja meseca letos:

„Uporabim priliko, ko se nahajam v inspektoriatni hiši v Quitu (Kitu) zaradi posvetovanja, da se vam, četudi že pozno, a z veliko hvaležnostjo zahvalim za vaše ljubeznivo pismo, ki je prišlo po Veliki noči in mi prineslo voščila in lepe novice, s katerimi se še bolj združujemo v medsebojni ljubezni, molitvenem spominu in žrtvah.“



# SALEZIJANSKI SOTRUDNIK

Življenje v duhu evangeljskih blagorov (2)

V prejšnji številki smo vam predstavili evangeljsko ubožstvo kakor ga je mogoče in treba živeti v svetu. To je posebno povabilo don Boska svojim sotrudnikom. V tej številki pa vam želimo predstaviti še druga dva evangeljska sveta: evangeljski duh čistosti in pokorščine, kakor ju predstavlja novi pravilnik za sotrudnike v don Boskovem duhu.

## 3. Evangeljski duh čistosti

Jezus primerja svojo zaupnost s tistimi, ki se mu darujejo v preprosti vere in ljubezni „čistim v srcu“, ki jih imenuje „blaženi, zakaj ti bodo Boga gledali“ (Mt 5, 8). Po veri svetega pisma, ki trdi, da je dobro vse, kar je ustvarjeno, še posebej, kar je spolnega, postaja čistost notranja in moralna resničnost, ki preveva celotno osebo in je popolnoma uresničljiva, kadar naše bitje vodi živa božja navzočnost.

Treba pa je poudariti takoj, da ima vsako krščansko okolje svojo posebno obliko čistosti: tako govorimo o čistosti zaročenih, poročenih, celibatna čistost itd. NP govori o dosegljivem idealu vsem sotrudnikom, ko misli na njihov poseben življenjski položaj. Zato ne izključuje tistih, ki se čutijo od Boga poklicane, da dozorijo do odpovedi lastni družini in se darujejo na poseben način za službo Bogu in bratom.

Čistost ne enači s prirojeno nedolžnostjo, ampak govori o tem, da se neprestano dosega. Čistost gleda ne le kot nekaj, kar prinaša resnost, ampak kot vir pravega veselja; to je „blagor“, o katerem govori evangelij. Predvsem je volja ljubiti, kar se izraža drugače v celibatu, v zaročenosti, zakonu, vdovstvu, vedno pa je oprta k mnogim možnostim pravega prijateljstva.

## 4. Pokorščina v svetu

Kakor za ubožstvo in čistost, tako želi NP tudi za pokorščino poudariti nekatere „svetne“ vidike, ki jih mora imeti vsak Kristusov učenec.

V čem je ta svetna pokorščina? Da bi to bolje razumeli, moramo poudariti, da gre tukaj za pokoršči-

no v vsadanjem življenju laika, ki je pogojena od mnogih okoliščin, kjer sami niti ne odločamo, ampak so okoliščine tiste, ki se jim človek ne more izogniti. Zrel kristjan se takim okoliščinam ne sme izmakniti, kajti v njih odkriva znamenja Gospodove bližine, po kateri se nam razodeva njegova volja. Našejmo sedaj nekaj takih praktičnih okoliščin, s katerimi se vsak dan srečujejo sotrudniki.

**DRUŽINA.** Prvi tak vidik svetne pokorščine Bogu je povezan z družinskimi prizadevanji. Preprosta zgodba vsakdanjega življenja v družini je polna vsakdanjih skrbi in medsebojnih osebnih odnosov. Tukaj so skrbi in presenečenja, mnoge dolžnosti in nepredvidene preizkušnje, s katerimi se nujno srečuje krščanski laik, pa naj bo on otrok ali roditelj ali tudi starejša oseba. V vsem tem lahko vsak pokaže svojo otroško pokorščino Bogu po zgledu Jezusa iz Nazareta.

**DELO.** Delo je ena od človekovih glavnih dolžnosti, kajti vsak človek dela zato, da živi, pa tudi zato, da s svojim delom proizvaja in služi drugim. Dve razsežnosti, individualna in socialna, vključujeta človeka v spolnjevanje božje volje, ki se je že pokazala v Kristusu, saj je hotel živeti življenje delavca v svojem času in se pokoraval Očetovi volji.

**ZDRAVJE.** Telo in zdravstveno stanje so tudi važna okoliščina človekovega življenja. Podrejeni se je treba tem pogojem in v ponižnosti sprejemati svoje lastne omejenosti kot ljudje in posamezniki ter se sprijazniti s tem, da vedno vsega ne moremo storiti.

**DOGAJANJA.** Življenje vsakega človeka je polno dogodkov, s katerimi se srečuje v naravi in v odnosu z ljudmi. Treba je imeti vedno nekaj potrpežljivosti, da se vdajamo in prilagodimo, pri vsem pa ohranimo mirnost in vedrino, ki jo potem dajemo čutiti drugim. Prenašati je treba krivice vseh vrst. Pri vsem pa ni lahko ostajati miren, sprejemati bolečino, zaupati v Boga. Vse to šele zmoremo po globoki veri, če gledamo na svet s krščansko vizijo, če molimo in nas pri vsem nagiba prizadevanje za skupno dobro. V tem smislu govori tudi NP, ko pravi, da „sinovska pokorščina Bogu nas razsvetljuje in podpira“. Jezus je pokoren Očetu

vedno, posebej pa še v težkih trenutkih, ki so spremljali njegovo življenje: spori in nasprotovanja, indiferentnost in zapuščenost, odklanjanje in obsojanje; vse to je čudovit zgled in spodbuda prave pokorščine Bogu v korist bratom.

## 5. Bogoslužje življenja

Ko živimo dan za dnem svoje življenje v pokorščini do Boga, kakor smo to že zgoraj omenili, postaja vse naše življenje duhovna daritev v svetopisemskem smislu besede. V preteklosti se je takemu življenju reklo posvečeno delo, danes rabimo novo besedo bogoslužje življenja. V tem smislu dejansko tudi vsak laik—kristjan uresničuje v svojem okolju način življenja, ki ga je že Kristus živel kot božji Sin in slavo in čast Očeta, in to z brezpogojno ljubeznijo in darovanjem za ljudi.

NP povzema v tem členu globoko evangeljsko življenje sotrudnikov, ki ga je že izčrpno podal koncilski dokument, ko govori o deležu laikov pri splošnem duhovništvu in pri bogoslužju. Takole se glasi:

Ker hoče veliki in večni duhovnik Kristus Jezus tudi po laikih nadaljevati svoje pričevanje in svoje služenje, jih oživlja s svojim Duhom in nenehno nagiblje k vsakršnemu dobremu in popolnemu delu. Tisti namreč, katere tesno povezuje s svojim življenjem in poslanstvom, daje tudi delež svoje duhovniške službe za izvrševanje duhovnega bogočastja, v božjo slavo in v zveličanje ljudi. Zato so laiki Kristusu posvečeni in s Svetim Duhom maziljeni ter s tem čudovito poklicani in usposobljeni, da v njih nastanejo vedno obilnejši sadovi Duha. Vsa njihova dela, molitve in apostolske pobude, zakonsko in družinsko življenje, vsakdanje delo, duševni in telesni počitek, če to izvršujemo v Duhu, pa tudi nadloge življenja, če jih prenašajo potrpežljivo, postanejo duhovne daritve, prijetne Bogu po Jezusu Kristusu (prim. 1 Pet 2, 5). V obhajanju evharistije laiki vse to hkrati z darovanjem Gospodovega telesa v globoki bogovdanosti darujejo Očetu. Tako kot povsod dejavni božji častilci tudi svet sam posvečujejo Bogu (C 34).

Janko Novak



---

# ZAoblJUBE SESTER NA BLEDU

---

Hčere Marije Pomočnice ali salezijanke so polne mladostnega zagona ne samo po širnem svetu — saj jih je vseh okrog 18 tisoč in so še zlasti polne ognja v misijonih, kjer jih dela okrog 6 tisoč, — temveč tudi v naši domovini. Tiho in neopazno vstaja mladi rod sester. Ne marajo časopisne reklame zase. Zaupajo le v božji klic dekletom, v pričakovanju, da se jim velikodušno odzovejo. V ta namen prirejajo vsako leto duhovne vaje zanje, same pa s svojim zgledom veselega darovanja v katehezi izpričujejo vrednoto svojega poslanstva za mladino. Delujejo kot katehistinje na Rakovniku, pri Sv. Jakobu v Ljubljani, na Igu in v Želimpljem. Odprta pa so jim široka polja tudi po drugih naših večjih župnijah in še posebno v diaspori. Nimajo še dovolj moči, da bi prevzele nove postojanke. Nekatere najmlajše se še s študijem pripravljajo na svoje bodoče delo. Prav zato je praznik zaobljub mladih sester vedno ne samo slavlje, ampak veliko jamstvo za bodočnost te družbe, ki jo je hotela po don Bosku Marija Pomočnica za širjenje evangelija med ženskim svetom.

Ta praznik zaobljub obhajajo sestre na Bledu vsako leto 5. avgusta, ko se spominjajo prvih zaobljub svoje ustanoviteljice Marije Mazzarello, ki jih je izpovedala 1872 pred don Boskom, in je obenem praznik Matere božje, Marije Snežne.

Vseh sester, ki so izpovedale svoje zaobljube Jezusu, je bilo letos 12, od teh 2 prvič, 3 pa zadnjič, to je za vedno, vse druge pa so obnovile svoje začasne zaobljube. Večne zaobljube so napravile s. Anita Bostner, s. Alžbeta Vrabčenjak in s. Marija Žibert.



Kakor že nekaj let je bil obred zaobljub med somaševanjem, ki ga je vodil naš inspektor Rudi Borštnik, zaobljube pa je sprejela dose-danja inspektorica s. Lia Sperandio, v slovenščini.

Blejska cerkev je bila polna. V občestvu je bilo tudi precej tujih turistov, posebno opazne so bile slovaške narodne noše iz Selenče: cel avtobus domačinov in sorodnikov s svojim župnikom so prihiteli na Bled, da pozdravijo in čestitajo svoji domačinki s. Alžbeti, ki je vstopila za stalno v družbo salezijank.

Ob izbranem petju sester je obred zaobljub potekal slovesno, ob navdušeni in globoko zasnovani homiliji inspektorja pa je dobil svojo utemeljitev.

Med obredom so štiri kandidatke prejele svojo noviciatsko obleko kot zunanje znamenje začetka njihovega redovniškega življenja v predanosti don Boskovemu duhu.

Po maši je bil pred cerkvijo sveti nered pozdravljanja in čestitanja. V sadovnjaku za hišo pa so sestre zelo lepo pripravile 'obednico' za slavnostno gostijo. Po kosilu je bila spet zelo lepo pripravljena akademija, ki je s peto in govorno besedo ter prizori prijetno in živahno prikazala pomen redovniškega posvečenja.

Praznik zaobljub je res dan, ki ga je naredil Gospod. Ta dan je vsako leto višek duhovnega prizadevanja vseh sester, je kakor željno pričakovana žetev po trdem, a veselem delu celoletnega sejanja, zalivanja, okopavanja...

Življenje spet teče svojo vsakdanjo pot. Sestre ob vsakdanjem delu v gospodinjstvu, šoli, katehezi, molitvi, premišljevanju in pripravljanju na svoj prihodnji občni zbor skušajo živeti Marijino življenje, ki je bilo vse predano Jezusu in njegovim bratom in sestram.

stk



# OBISK

## OBISK SALEZIJANSKEGA ŠKOFA IZ MEHIKE

Naš hrvaški salezijanski duhovnik Marin Mandić, se je pri svojih 50. letih odločil, da gre v misijone. Izbral si je najbolj revno ljudstvo v Mehiki: indijanski rod Mixes. Postal jim je prijatelj in svetovalec. Njegov škof Braulio Sanchez Fuentes, salezijanec, se je prišel osebno zahvalit hrvaškemu inspektorju Milanu Litriću za ta dar njegovi škofiji. Ob tej priliki je obiskal tudi slovenske salezijanske vzgojne centre: Želimplje in Rakovnik. Pripovedoval nam je o čudodelni podobi Matere božje v Guadalupi, o delu med Indijanci in o papeževem obisku v Mehiki. O tem nam je pokazal film vsega dogajanja na papeževi romarski poti po Mehiki od glavnega mesta Mehike, preko Pueble, industrijskega mesta Monterey in središča indijanskega ozemlja v Oaxaki.



Škof v pogovoru s sobratu na Rakovniku



# IZ DRUŽINE MOLIVCEV ZA DUHOVNE POKLICE

Gibanje molivcev za duhovne poklice je že zakoreninjeno. Vse bolj prihaja v zavest dobrih krščanskih ljudi, kako potrebna je molitev za ta vzvišeni namen. Vsi se tudi zavedajo, da je treba molitev potrditi z življenjem po evangeliju: dobrotu do vseh.

Tokrat objavljamo odzive naših molivcev, ki jih nismo mogli objaviti v prejšnji številki Salezijanskega vestnika, pa še nova pisma smo medtem dobili. Očitno je, da je pisem več kot jih moremo sproti objaviti. To pa je znamenje, da gibanje živi.

Dobra družinska mati M. K. iz Dolenjske mi piše: „Čeprav nisem dala še nobenega glasu od sebe, še vedno čutim svojo obljubo kot dolžnost. Ker sem že prej kot šolarica in kot deklica rada molila za duhovnike in redovnike, je to tudi sedaj moja prijetna dolžnost. Prosil sem zanje tudi pri poročnem oltarju. Darovala sem zanje svoje najtežje ure. Ko so po vrsti prihajali otroci, sem vedno najhujše trpljenje obrnila tudi v ta namen. Vsi (7) naši razgrajči so se rodili doma, pa je vedno šlo vse po sreči. Zato se čutim še toliko bolj odvisna od Boga in Marije...“ (Ta mati gotovo zasluži kak duhovni poklic v svoji družini: podprimo jo z molitvijo!).

Polagoma prodira med naše drage molivce želja, da bi večkrat skupaj molili za poklice. Ponekod že imajo dalj časa prve četrtke, drugod pa šele začenjajo. Tako tudi na Jesenicah: „Na zadnjih meditacijah, pravi A. Ž., smo govorili tudi o vaših mesečnih molitvenih namenih. Dogovorili smo se, da bomo z mesecem majem vsak prvi četrtek zvečer po maši imeli še uro molitve v namene, ki nam jih pošiljate. Tako bomo našo mladino še bolj priporočali sv. Janezu Bosku, in če Bog da, na njegovo priprošnjo izprosili v naši župniji nove duhovniške in redovniške poklice.“

Gospa M. T. simpatično dopolnjuje: „Na predlog Ž. in na vašo pobudo smo se tudi pri nas odločili za pobožnost rožnega venca za duhovne poklice... Skrb za to so naložili meni. Spletla sem velik

molek, dolg skoraj poldrugi meter. Lepo bi bilo, če bi se kdaj lahko te naše pobožnosti udeležili tudi vi s kakšnim nagovorom...“ (Za prvi četrtek v avgustu sem že sprejel).

Iz nekaterih pisem sije toliko življenjske modrosti in krščanskega potrpljenja, da so nam lahko vsem za zgled. Stara mati J. Z. mi takole piše: „Kar so nas starši učili, to bomo tudi vedno držali, do groba. Marija mi je pomagala in mi še vedno pomaga. Doživela sem toliko reči, da se vedno bolj zavedam, da smo tukaj samo popotniki proti večni domovini... Res je danes težko vzgajati mlade: z zgledom se več doseže kot z jezo. Lepa beseda lepo mesto najde... Marija nam bo pomagala. Ne bo nas zapustila, če je mi ne bomo.“

Pa tudi to se dogaja: Mož čaka v bolnišnici na moj obisk, doma me potrebujejo majhne vnukinje, ker sta starša oba v službi. Krompir pa tudi mora biti posajen v pravem času, in živina mora biti nakrmljena. Včasih sem tako preobremenjena z delom. Rada vse darujem za duhovniške in redovniške poklice.“ (M. M.).

Oglaš se pa tudi mladina: M. P. iz Štajerske piše: „V tem času se je marsikaj spremenilo, tudi to, da sem končno dobila službo... Vedno sem si želela denarja samo za najnujnejše stvari, da bi mi ne bilo treba bremeniti staršev. Vidim pa tudi, da denar marsikoga pokvari... Pa še nekaj veselega. Zelo sem srečna, ker sem ugotovila, da naša mladinska veroučna skupina napreduje, saj dobivamo vedno nove člane, ki so tudi aktivni. To se je pokazalo na cvetno nedeljo, ko smo s skupnimi močmi uredili cerkev.“

Dijakinja Z. P. si v Ljubljani plačuje stanovanje in hrano s tem, da varuje otroka pri bogati družini. Boli jo, da ne sme otroku nič povedati o Bogu. Na moje vprašanje, če se ne boji za svojo vero, mi pogumno odgovarja: „Res da mi tukaj ne manjka materialnih sredstev, vendar ni tiste vere v Boga, ki sem je bila deležna doma, ko se mi ni bilo treba bati, da bi šla spat brez molitve... Vseeno se mi zdi, da sem med temi dobrimi ljudmi,

čeprav niso zavedni verniki, še bolj povezana z Jezusom.“

Mati salezijanskega duhovnika izjavlja: „Vsak dan mislim in molim po namenih, ki nam jih priporočate. Pa tudi žrtve in trpljenje darujem Bogu v ta namen. Srečna sem, da morem tako nekaj storiti za duhovne poklice. Upam, da noben vzdihljaj ne bo zaman.“

Podobno piše S. K. iz Savinjske doline: „Prisrčna hvala, ker nam vsak mesec dajete pogum, moč in voljo, da moremo nadaljevati z molitvijo za poklice... Ganila me je slika v Družini (št. 27), kako novomašniki prosijo Boga za pomoč... V molitvi sem zanje darovala svoje trpljenje.“ (težka invalidka)

Tudi F. C. je invalidka: „Vaši določeni molitveni nameni dajejo mojemu življenju smisel in tudi vsebino trpljenju. Prišlo je tako, da svoj križ kar ljubim, česar si v preteklosti niti predstavljati nisem mogla...“

M. M. z Dolenjske je zelo vneta za zbiranje molivcev. Avgusta nam je poslala nova imena in dostavila: „Gospod škof Lenič je ob birmi pri nas pohvalil molitveno pobudo za poklice in navduševal za še večjo udeležbo molivcev.“

Dovolite, da vam priporočim težko invalidko, ki mi piše: „Prosim vas, spomnite se me pri maši, da bi mogla vdano trpeti svoj križ. Zdaj ko se je nečakinja poročila, sem ostala sama. Stara sem že 80 let, onemogla in brez ene noge sem že 45 let. Včasih mi je zelo težko, pa darujem vse za... in za vse duhovnike, za misijone in poklice“ (A. J.).

Pa še tale slučaj s Koroške vsem toplo priporočam: „Našega maturanta smo izročili Mariji, naj ga ona vodi po pravi poti, ki mu jo je Bog namenil. Zdaj je šel v Gradec (Graz) na teološko fakulteto študirat za katehista.“

Gospa z Gorenjske (M. T.) organizira sporazumno z župnikom molitvene ure po maši ob prvih četrtkih. O prejšnji mi takole piše: „Na koncu smo prebrali tudi molitveni namen za september, ki ste mi ga včeraj poslali. Bog vam povrni! Ljudje so bili zadovoljni. Upam, da je bil zadovoljen tudi Gospod Bog... — Glavno vlogo za nocojšnji molitveni dan je imel absolvent prava, ki se je letos vpisal v bogoslovje. To je že četrti kandidat iz naše fare. Bog daj, da bi vztrajali pri tej lepi odločitvi.“

Zbral Ivan Zupan



## Kratke novice

### Preoblikovanje sveta

Okrog velikega šmarna je salezijanska skupnost v Želimljem vedno deležna posebnega veselja. Bog jo blagoslavlja z novimi člani, mladimi fanti, ki se izročajo Bogu in mladim. To je dan redovniških zaobljub. Letos je bil tak praznik 11. avgusta. Tisti, ki delajo zaobljube, se pridružujejo don Bosku, ki je obljubil Bogu, da bo vse svoje življenje do zadnjega diha daroval mladim. Zato jih redovniške zaobljube čistosti, uboštva in pokorščine ne oddaljujejo od ljudi. Zadnji cerkveni zbor pravi: „Redovniki na svetel in izreden način pričujejo, da sveta ni mogoče preoblikovati in ga darovati Bogu brez duha blagrov“!

### Vedno nova naloga

Svetniki so neizčrpni rudniki. Sv. Janez Bosko je hkrati nepreko-sljiv krščanski vzgojitelj. Mladi salezijanci, dijaki in študentje, se ob njem učijo vzgojne modrosti – preventivnega sistema. V ta namen so se zbrali v Želimljem 1. in 2. avgusta. Razmišljali so, kako navdušiti mlade fante in kako tudi odmore vzgojno usmerjati. Prav ob takih srečanjih pa spoznamo, da ne gre le za metodo, ampak da je don Boskov vzgojni sistem predvsem duhovnost: „je ljubezen, ki se podarja z navdihovanjem ob božji ljubezni, ki s svojo previdnostjo prehitava vsako bitje, mu sledi s svojo pričujočnostjo in ga odrešuje z dajanjem življenja“.

### Poklic za svobodo in raport

Od 29. do 31. avgusta letos smo se v Želimljem srečevali z genijem

## ODŠLI SO



DR. FRANC KNIFIC

V spomin na nekdanjega plodovitega pisatelja Knjižic

Amerikanski salezijanci mlajšega rodu niso mogli prepoznati v ubogem paralitičnem bolniku Francu Knificu nekdanjega živahnega, navdušenega in učinkovitega verskega pisatelja rakovniških knjižic. Preden je nesrečno padel na dvorišču salezijanskega zavoda v New Rochellu 1. januarja 1962 je bil priljubljeni ravnatelj te zelo ugledne salezijanske gimnazije.

Knific Franc je bil doma iz Tupalič v župniji Predvor pri Kranju. Luč sveta je zagledal 16. decembra 1893 v družini Antona in Marijane Sirec. Domača družina, cerkev in šola so ga vzgojili v trdnega kristjana. Osnovno šolo je obiskoval v domačem kraju, peti razred pa že pri salezijancih na Rakovniku leta 1907, gimnazijo pa v Dašavi na Poljskem z maturo v Krakovu 1916. Vmes je rastel v salezijanca in dovršil prvo veliko obdobje svojega duhovnega oblikovanja z večnimi zaobljubami na Radni 1916. leta. Predstojniki so tedaj o njem zapisali: „Odličen v vsakem pogledu“.

Izredno nadarjenega mladega salezijanca so predstojniki poslali študirat filozofijo na Rimsko akademijo Tomaža Akvinskega, ki mu je leta 1921 podelila doktorski naslov. V Rimu je dovršil teološke nauke tudi z doktoratom na Gre-

evangeljske misli in modrosti, sv. Pavlom. Predstavil ga je in nas popeljal v globine njegove misli profesor svetega pisma dr. Mihael Krämer, salezijanec. Zbranim slovenskim salezijancem je v več predavanjih zelo sistematično razložil Pavlov boj za svobodo od

goriani in bil posvečen v duhovnika leta 1923.

Življenje je pokazalo in izpričalo njegovo odlično duhovno in znanstveno oblikovanost. Bil je nadvse vesten, obenem pa človeško čuteč oblikovalec mladih sobratov v filozofiji in teologiji celo vrsto let, zdaj na Radni pri Sevnici, zdaj na Rakovniku. Vmes je bil še ravnatelj Salezijanskega mladinskega doma na Kodeljevem od leta 1926 do 1929, potem ravnatelj zagrebskega Nadškofijskega konvikta do 1932. Od tedaj je bilo njegovo poslanstvo med bogoslovci kot njihov ravnatelj in profesor: na Rakovniku do vojne 1941, potem v Monteortoneju pri Padovi do leta 1948 in končno v Aptosu v Kaliforniji do leta 1959.

Izredne darove duha in srca je podarjal še vedno kot ravnatelj in vzgojitelj mladim v višji gimnaziji v New Rochellu pri New Yorku od 1959 do usodnega zimskega jutra 1. januarja 1962, ko ga je padelec na zledenem dvorišču omrtvil.

Od tedaj je bilo njegovo življenje v počasnem pogrezanju v temo nezavesti, ki je trajalo dolgih sedemnajst let, ko ga je Gospod končno poklical k sebi 21. aprila 1979 po zasluženem plačilo za vse njegove napore, trpljenje in izredne preizkušnje.

V obdobju njegovega vzgojiteljskega dela med bogoslovci na Rakovniku je pokazal še eno stran svojih izrednih sposobnosti: bil je najplodovitejši pisatelj rakovniških knjižic. V njih se je približal ljudski duši in ji odkrival bogastva evangelija za vse okoliščine življenja. Od 260 knjižic, kolikor jih je izšlo od 1933 do 1945, jih je on napisal okrog 75, začeniši s prvo o spovedi z naslovom Rešilna vrh leta 1934, in druga je že bila o Janezu Bosku, apostolu mladine, zadnja o popolnem kesanju z naslovom Nebeški ključ leta 1944, vmes pa je vsaka knjižica obravnavala kakšno trenutno najbolj aktualno temo.

Njegovo delo je don Bosko prav gotovo blagoslovil.

stk

judovske postave in hkrati predstavil vsebino krščanske svobode. Tone Ciglar nas je uvajal v zakonitosti dela po skupinah. Med posameznimi člani vsake skupnosti ali skupine mora vladati raport, to je odnos spoštljivosti, priznanja in dobrohotnosti.



## ODŠLI SO



V spomin na Jančija Pavla

Pokojni salezijanski sobrat pomčnik Janči Pavel se je rodil 5. decembra 1897 v Skakovcih, župnija Cankova na Prekmurskem.

V družini je vzkliko več redovnih poklicev, med njimi dva za salezijansko družbo: rajni sobrat Janči in tudi že rajni duhovnik Alfonz.

Jančiju ni bilo lahko uresničiti željo, da bi se med don Boskovimi sinovi popolnoma daroval Bogu. Več let je jasno čutil v srcu Gospodovo vabilo, a zaradi težav in nasprotovanj je šele v 31. letu starosti vstopil (1928) kot aspirant v salezijanski zavod v Veržehu. Bržčas so k tej odločitvi pripomogle duhovne vaje, ki jih je decembra 1927 opravil v Ljubljani pri jezuitih.

Z don Boskovo karizmo in slovenskimi salezijanci je prišel v stik predvsem v veržejškem zavodu, kamor je rad zahajal in se udeleževal salezijanskih prazničnih obhajanj. S svojim pet let mlajšim bratom Alfonzom, tedaj salezijanskim bogoslovcem, si je dopisoval in tako še bolj spoznal 'dobrine, kakor tudi dolžnosti in težave' salezijanskega poklica, kot je zapisal sam v prošnji za vstop v noviciat.

Oktober 1928. leta ga najdemo v salezijanskem noviciatu na Radni, kjer je še bolj vzljubil duha in obliko salezijanskega življenja, duhovnosti in dela, ter uvidel, kot pravi v prošnji za prve zaobljube, da ga 'Bog vabi prav v to družbo'.

Predstojniki so na koncu noviciata o njem zapisali: pobožen in zelo dober, nekoliko slabotnega, a

zadostnega zdravja. Triletno zaobljube je napravil na Radni 24. oktobra 1929, večne pa 25. oktobra 1932 na Rakovniku.

Po poklicu je bil Janči krojač, a je v salezijanski družbi opravljal tudi službo vrtnarja, oskrbnika, gospodarja, bolničarja in zakristana.

Pokojnemu Jančiju so bile lastne nekatere poteze, ki nam v tem trenutku še posebej stopajo pred oči. Delno po naravi, še bolj pa s prizadevanjem je zmožil izklesati v sebi prijeten značaj, s katerim si je pridobil zaupanje ljudi, ne da bi ga iskal: skromen, delaven, uslužen, vztrajno zvest svojim vsakdanjim dolžnostim v vseh razsežnostih svojega življenja, mirne in tihe narave, ki pa ni bila ovira za veselost in družabnost.

Moč za rastoč napor v oblikovanju svoje duhovne podobe je črpal iz edinega skrivnostnega vira, ki nikoli ne razočara: združenje z Bogom. Čutil je namreč nenehno nujno po duhovni zbranosti, iz katere je zmožil spremljati življenjsko dogajanje od blizu, vendar vedno v primerni razdalji. Pravčasno se je znal izogniti vsemu, kar bi kakorkoli zameglilo v njegovem izredno občutljivem srcu blesk redovniškega posvečenja. V skromnem zvezčku, ki ga je stalno imel pri sebi, najdemo nekaj usmerjevalnih življenjskih misli, ki jih je ob duhovnih vajah od 1960 do 1973 zapisoval in jih nato vsako leto potrjeval kot znamenje stalnega vzpona in duhovne budnosti: hočem natančno in zvesto opravljati vse pobožne vaje, ohranjati srce vedno čisto in biti predan božji volji v ponižni pokorščini. V Hoji za Kristusom, ki jo je stalno imel pri sebi in hranil kot spomin na duhovne vaje pred vstopom v salezijansko družbo, najdemo podobico Marije Pomočnice na strani 50, ki se začneja z opominom: 'Ne obetaj si nikoli varnosti v tem življenju, četudi se zdiš dober redovnik ali pobožen puščavnik'.

Ta njegova duhovna občutljivost in čuječnost je za nas zagotovilo, da ga je Bog že sprejel k sebi, obenem pa spodbuda za naše osebno dozorevanje v božjem prijateljstvu.

### Zadnji vzpon k Bogu v boleznih

Bolezen je pokojnega Jančija v zadnjih letih naglo in globlje vkle-

nila v božje načrte in do dna prečistila njegovo ljubezen. Ni lahko v boleznih prenašati vsak dan iste, vedno enako odvratne in nasilne težave, ki oblikujejo kristjanov obraz in klešejo v njem Kristusovo utrujeno obličje.

Ob bolniku Jančiju smo čutili boleče izkustvo potlačene in razdejane človeške zemeljske narave, pod stalno težo nebožljenosti, skrajne revščine in bivanjske nemoči, ki z vso silo in naglico grabi božjo roko nepremagljive trdnosti. Negiben na postelji, z rožnim vencem v roki, s solznimi očmi, uprtimi v podobo Križanega in Matere božje za mrtvim Sinom v naročju, je skušal živeti tisto najmočnejšo obliko ljubezni, ki se ji pravi umiranje in v kateri mu njegovi sobratje nismo mogli nuditi nobene druge pomoči kot molitev.

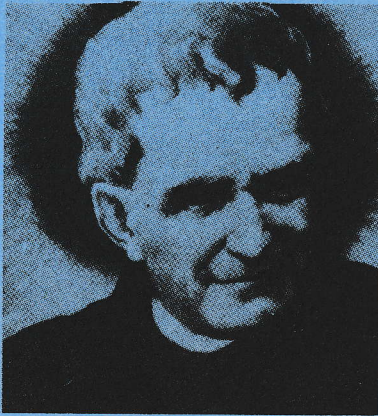
V soboto, 11. avgusta, ko se je slovenska salezijanska družba veselila novih duhovnih moči v tistih svojih članih, ki so napravili prve zaobljube ali jih obnovili, je Janči še v jasnosti zavestnih trenutkov najbrž zadnjikrat izrekel svoj da popolne daritve Bogu. Še prej pa je ves ganjen poslušal Kristusovo tolažilno besedo v zakramentu za bolnike in v sinovski hvaležnosti zadnjikrat prejel blagoslov Marije Pomočnice.

Osebnost sem prepričan, da se je pokojni Janči dobro pripravil na dokončno srečanje s Kristusom. Dve knjigi, ki jih je stalno prebiral — poleg Hoje za Kristusom — so dokaz za to. Zadnja premišljevalna molitev, ki jo je opravil po knjigi V prijateljstvu z Bogom ima naslov Upanje ne razočara in jo uvajajo svetopisemske besede: 'Dober si, Gospod, njemu, ki te čaka, duši, ki te išče' (Žal 3, 25). V knjigi Srčni rubini pa je znamenje pri poglavju Hrepenenje po smrti. Uvodne besede Terezije Deteta Jezusa, katere duhovnost je naš pokojni sobrat Janči skušal posnemati, naj zaključijo naše razmišljanje:

'Iz ljubezni umreti, presrečno mučeništvo. To je mučeništvo, po katerem hrepenim. Kerubi, uglaste svojo liro, ker čutim, da bo moje pregnanstvo kmalu končano... Dobri Jezus, uresniči moje sanje...'

Govor inspektorja Rudija Borštnika pri pogrebni maši na Trsteniku 21. avgusta 1979





## ALI GA POZNATE?

ČRTICE  
IZ DON BOSKOVEGA  
ŽIVLJENJA

45. Kako se je božja previdnost poslužila skrivnostnega psa, da bi varovala don Boska

Nekega mračnega in meglenega večera se je don Bosko vračal s svojih apostolskih potov domov proti Oratoriju. Nenadoma se mu je pridružil neki mož, gosposko oblečen, kar preveč in prisiljeno ljubezniv. Ko sta med pogovorom prišla v predmestje Rondo, se je spremljevalec hotel posloviti. Don Bosko se je nenadoma zavedel, da se nahaja prav v najbolj nevarnem delu poti, saj je bil to najbolj osamljen kraj, primeren za zahrbtno napade.

Don Boskov spremljevalec se ni še dobro poslovil s poljubom njegove roke, ko se je znašel pred velikanskim sivim psom. Prestrašila sta se ga oba. Toda pes je samo prijazno mahal z repom in se postavil don Bosku ob stran, pri-

pravljen, da ga obrani pred morebitnim napadom.

Prestrašenemu spremljevalcu je tedaj dejal don Bosko:

Nič se ne bojte. To je moj Sivček. Že dolgo ga nisem srečal.

Sivček gor ali dol, je dejal možakar, to je vendar nevarna žival. Pobral je nekaj kamnov in jih z vso silo zalučal v psa. Kamni so zadeli don Boskovega čuvarja in se odbili od njega, kakor če bi padli na sod. Pes se ni prav nič vznemiril, le čakal je na don Boskovo povelje.

Spremljevalcu se je zdel pes prava čarovinja. Ni vedel, kako bi se izmotal iz položaja. Don Bosko ga je pomiril in se mirno poslovil od sumljivega spremljevalca.

Sivec je uvidel, da don Bosku ne preti nobena nevarnost več in je izginil...

Spet se je nekega mračnega večera don Bosko vračal domov. Pot ga je peljala od Marije Tolažnice, ki je bila tedaj prav samotna. Nenadoma je opazil, da ga zasledujeta dva sumljiva tipa. Don Bosko je pospešil korak, pospešila sta ga tudi onadva, če je zakorakal počasneje, sta enako upočasnila korak neznanca. Nekaj nameravata, si je mislil don Bosko. Hotel se je zateči v bližnjo hišo, a že je bilo prepozno. Možakarja sta napadla don Boska in mu potegnili vrečo čez glavo. S spretnim obratom se je don Bosko znebil vreče, toda istočasno je začutil silen udarec v hrbet. Že je menil, da je po njem.

Tisti hip, ko se je zdelo, da je že po njem, se je zaslišalo močno renčanje. Bil je don Boskov zvesti Sivec. V silnem naskoku je planil najprej na enega napadalca in ga vrigel na tla. Don Bosko je izrabil

priliko in se hotel otresti še drugega napadalca. Ni bilo potreba. Sivec ga je že držal s svojimi zobmi in ga podrl na tla.

Sivec ju je nato z gobcem in nogami porival in valjal po tleh, pri tem pa grozno lajal.

Hudodelca sta začela moledovati:

Gospod župnik, odženite psa, da naju ne bo raztrgal.

Bom, če mi obljubita, da me bosta pustila pri miru.

Obljubiva, samo odženite že psa!

Se kesata svojega zločinskega napada?

Kesava se. Odženite že psa!

Povejta mi, zakaj sta me hotela ubiti?

Ker so naju sektaši najeli in plačali. Odženite že psa!

Sivček, pridi!, je končno poklical don Bosko psa.

Žival se je krotko približala svetniku in mu lizala roko. Hudobneža sta izrabila ta trenutek in v begu odnesla pete. Don Bosko se je hitro opomogel od burnega doživetja in se zatekel v bližnjo Cottolengovo bolnišnico, kjer so mu dobre redovnice postregle.

V Oratorij se je vrnil v spremstvu svojega Sivca. Ko je stal ob prvi stopnici, ki je vodila v njegovo stanovanje, je poklical svojega zvestega čuvaja, ga pobožal in se mu zahvalil za varstvo. Sivec ga je krotko pogledal in odšel.

Ko so se fantje pripravljali, da bi Sivca slovesno spremljali do vrat Oratorija, je psa naenkrat zmanjkalo. Ali je bil to božji poslanec? Gotovo je bil orodje v rokah božje previdnosti, da ohrani dragoceno življenje svojega zvestega služabnika.

Fr. De la Hoz — V. Dermota

**BLAGOSLOVLJENE BOŽIČNE PRAZNIKE  
IN SREČNO NOVO LETO 1980  
VSEM DOBROTNIKOM IN PRIJATELJEM**

**VOŠČIJO SALEZIJANCI**